

ณ ห้องสีฟ้าที่มีแสงสลัวๆ ห้องหนึ่ง ภายในห้องมีเครื่องใช้เพียงเตียงไฟฟ้าในรูปแคปซูลวงรีสีเทาหกเตียง ตู้เย็นสีน้ำทะเล และโซฟายาวสีเหลืองเข้มอีกสามตัว นอกจากนี้ก็เป็นทีวีวงโล่งไร้ซึ่งสิ่งตกแต่ง

ในบรรดาเตียงไฟฟ้าทั้งหมดมีสามเตียงที่เปล่งแสงเรืองรองจากด้านข้าง ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามันกำลังถูกใช้งานจากคนสามคนที่กำลังนอนอยู่ภายในนั้น

พวกเขาเพิ่งจะมาถึงห้องแห่งนี้ได้สักครู่หนึ่ง ซึ่งต่างก็เข้ามาในเวลาที่ไม่เลืยกัน

ที่ด้านข้างเตียงไฟฟ้าทั้งสามเตียงมีเสื้อผ้าที่ถูกถอดทิ้งไว้อย่างกระจัดกระจายและมีกระเป๋าทำงานสีเทาใบหนึ่งวางพียงอยู่กับเตียงไฟฟ้า ซึ่งล้วนบอกถึงความเร่งรีบของแต่ละคนได้เป็นอย่างดี

ภายในโลกยูเน็ต คนทั้งสามกำลังเข้ามาอยู่ในห้องเดียวกัน และกำลังปรึกษารื้อกักันอย่างเคร่งเครียด

เมธัสในชุดสูทสีดำ นั่งบนหน้าเ้ามย้มอยู่บนเก้าอี้บุวมที่มีพนักพิงศีรษะสีน้ำตาลอ่อน เมื่องหน้ามีโต๊ะทำจากไม้สีน้ำตาลเข้ม

บุรุษหนุ่มในชุดสูทสีแดงสด ใบหน้าดูหึมเกรียมนั่งอยู่บนบัลลังก์ทองคำที่ปูด้วยหนังเสือโคร่งขนาดใหญ่ เ้าทั้งสองข้างวางพาดบนโต๊ะเตี้ยที่ทำจากทองคำ

เขาคือเจ้าหน้าที่จี

บุรุษหนุ่มอีกคนอยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม ไบรอน้ำไร้อารมณ์ความรู้สึกนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ที่มีหมอนหนุนหลัง โต๊ะเบื้องหน้าซึ่งทำจากไม้แผ่นสานจัดวางหนังสือที่ทำจากกระดาษเอาไว้สองตั้ง ในมือก็พลิกอ่านอยู่หนึ่งเล่ม เขาคือเจ้าหน้าที่แอล

พวกเขาเข้าร่วมประชุมกันเพียงแค่สามคนมากกว่าสองสัปดาห์แล้ว ซึ่งหากเป็นเวลาในโลกจริงก็เพิ่งจะผ่านไปเพียง 15 นาทีเท่านั้น แต่ก็ยังคงเลือกวิธีการบุกเข้าไปไม่ได้เสียที จนทุกคนค่อนข้างอารมณ์เสียพอสมควร

จนกระทั่งเมื่อสักครู่ เมธัสได้แนะนำให้เอากลยุทธ์ที่ทุกคนคิดส่งไปยังหัวหน้าของพวกเขา เพื่อให้เลือกว่าควรจะใช้วิธีใดในการบุกเข้าไปในบ่อม

เนื่องจากบ่อมปรากรที่พวกเขาจะบุกนั้น มีการดัดแปลงภายในมากพอสมควร จึงทำให้ไม่แน่ใจว่าจะยังคงใช้แผนที่เคยได้มาในบ่อมได้หรือไม่ และพอพวกเขาใช้ดาวเทียมสแกนสภาพภายในบ่อมปรากรก็พบว่า มันมีลักษณะโครงสร้างเหมือนเดิมไม่มีผิดเพี้ยน ซึ่งนั่นกลายเป็นปัญหาหนักของพวกเขาในทันที

หากตัวบ่อมที่เลิกใช้งานมีสภาพแปลกไปสักเล็กน้อย พวกเขาจะถือว่างานนี้ง่าย ๆ สบาย ๆ เหมือนออกไปเดินเล่นชมบ่อมร้างลึกลับ พร้อมบัตควาดทำความเข้าใจอย่างสนุกสนาน หรือใช้เป็นข้ออ้างขอให้กองทัพเข้าไปตรวจสอบว่า มีใครนำไปใช้ในทางที่ผิดกฎหมายหรือไม่

แต่เมื่อภายในบ่อมมีสภาพคล้ายเดิม มันกลับหมายความว่า ฝ่ายตรงข้ามมีการใช้เครื่องส่งภาพปลอม หรืออุปกรณ์สร้างคลื่นปลอม ที่จะให้ใครก็ตามที่ใช้ดาวเทียมสแกนสภาพภายในพบว่า ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงและเลิกสนใจไปนั่นเอง ส่วนภายในจะเปลี่ยนไปถึงขนาดไหนนั้นก็ไม่มีทางที่จะรู้ได้

ส่วนประเด็นสำคัญคือ ตัวประกันยังคงอยู่ในบ่อมปรากรที่สันนิษฐานหรือไม่

หากบุกเข้าไปอย่างโจ่งแจ้ง ศัตรูจะมีแนวป้องกันเท่าไร มีทางหลบหนีฉุกเฉินมากน้อยเพียงใด แล้วเมื่อโดนเจ้าหน้าที่บุกอย่างโจ่งแจ้งผู้ร้ายจะทำลายบ่อมปรากรทิ้งเพื่อทำลายหลักฐานในการกระทำผิดทั้งหมดหรือไม่ พวกเขาต่าง

ไม่สามารถยืนยันได้แม้แต่เรื่องเดียว จึงต้องมานั่งถกถึงกลยุทธ์ที่จะทำให้พวกตนเองและเหล่าลูกน้องที่เรียกเข้าไปร่วมทำงานสามารถกลับออกมาได้อย่างปลอดภัยกันทุกคน มาเนิ่นนานถึงเพียงนี้

แม้เมธัสจะอยากรีบเข้าไปช่วยมิเชล แต่ก็ต้องระวังผลกระทบที่จะเกิดต่อเหล่าสมาชิกที่เข้าร่วมปฏิบัติการ รวมทั้งโอกาสที่ศัตรูจะไม่ทำลายหลักฐานหรือฆ่าเหล่าผู้ที่ถูกลักพาตัวเข้าไปก่อน เพราะจากที่สังเกตสภาพบันทึกย้อนหลังไปครึ่งปีก็พบว่า มีรถเข้าออกอยู่หลายร้อยครั้ง และจำนวนรถเหาะที่ใช้ประจำมีอยู่ถึง 48 คัน ใช้รหัสสีเขียวอ่อนเพียง 18 รอบเท่านั้น ส่วนยอดประชาชนที่ตายหรือหายสาบสูญกลับมีถึง 92 คดี และอีกจำนวนมากที่ยังระบุไม่ได้ หากให้รวมกันอาจเกินร้อยเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นพวกเขาจึงสันนิษฐานว่าอาจมีผู้ที่ถูกลักพาตัวอย่างน้อย 92 คน อยู่ภายในป้อมปราการแห่งนี้ ซึ่งหากดำเนินการผิดพลาดไปแม้แต่นิดเดียว เท่ากับว่าพวกเขาอาจทำให้มีผู้เคราะห์ร้ายเสียชีวิตถึง 92 คนเป็นอย่างต่ำ ส่วนถ้าพวกอาชญากรจะตายไปด้วยนั้น พวกเขาก็ไม่ได้เสียดายชีวิตของคนเหล่านั้นอยู่แล้ว...

ในขณะที่ทุกคนหนึ่งเงียบกันอยู่นั้นก็ปรากฏจลาจลขนาดใหญ่ขึ้นมา เป็นชายชราคนเดิมที่มีท่าทางเคร่งเครียด “จี แอล เอ็ม ผมมีเรื่องที่ต้องการบอกพวกคุณทั้งสาม”

บุรุษทั้งสามต่างมองอย่างจริงจัง ส่วนเจ้าหน้าที่แอลวางหนังสือลงบนโต๊ะอย่างเสียบเสียบ

ชายชราเริ่มกล่าวต่ออย่างเหนื่อยอ่อน “จากข้อมูลทั้งหมดที่หน่วยวิเคราะห์ค้นหาพบว่า นอกจากในเขต 104 ยังมีป้อมปราการที่มีลักษณะนี้อีก 34 แห่ง กระจายทั่วทั้งบนโลกและอวกาศ... ถ้ารวมคดีที่สืบค้นเจอทั้งหมดก็ไม่ต่ำกว่า 16,256 คดี และยังไม่มีการค้นพบผู้หายสาบสูญสักครั้งเดียว”

บุรุษทั้งสามได้ยืนแล้วถึงกับรู้สึกสั่นสะท้าน ใบหน้าของแอลเริ่มมีรอยยับย่นที่หว่างคิ้ว ส่วนเจ้าหน้าที่จีแววตาทอประกายดูร้ายมากขึ้น คล้ายอยากจะไประเบิดป้อมทั้ง 34 แห่งภายในพริบตาเดียว

เมธัสเองก็มีอาจจะยิ้มแย้มได้อีก แวตตาของเขาทอประกายเศร้าสลดยิ่งนัก

ชายชราเองก็ส่ายหน้าด้วยความสลด “ผมเองก็แจ้งข้อมูลเหล่านี้ไปยังหน่วยงานพิเศษของภาครัฐ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับตระกูลเฟิไซจีโน คาดว่าคงสามารถดำเนินการบุก และหาหนทางช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายที่ยังคงอยู่ในบ่อมทั้งหมดได้เร็วที่สุดภายในสิบห้าชั่วโมง”

บุรุษหนุ่มทั้งสามเมื่อฟังคำว่า ‘ผู้เคราะห์ร้ายที่ยังคงอยู่ในบ่อม’ ต่างก็เข้าใจความหมายในทันที เพราะผู้ที่ถูกลักพาตัวน่าจะโดนขายต่อ หรือเสียชีวิตเพราะความบันเทิงของคนเหล่านี้ไปนานแล้ว ต่อให้ยังมีชีวิตอยู่ แต่เวลาครึ่งปีมันก็คงมากพอที่จะทำให้ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นเสียสติไปแล้วเช่นกัน

ชายชรายังคงกล่าวต่อ “และสิ่งสุดท้ายที่หน่วยวิเคราะห้ค้นพบคือ คูโลฟ และมิเคลิโน น่าจะค้ำมนุษย์ในลักษณะนี้มากกว่าหนึ่งปี แต่จากพยานหลักฐานพบว่าสถานที่ก่อคดีก่อนหน้านี้ ล้วนโดนโจอาตี และซามูโน่จากตระกูลเดียวกัน บุกเข้าทำลายอยู่หลายแห่ง ส่วนจะมีคนรอดชีวิตหรือไม่ นั่นนี้หน่วยวิเคราะห้เองก็มีอาจทราบได้”

เจ้าหน้าที่ทั้งสามต่างทราบดีว่าตระกูลเฟิไซจีโนเป็นเจ้าของในโลกมืด ที่เกี่ยวข้องการกระทำผิดทุกอย่าง ตั้งแต่ยาเสพติด การพนัน ค้าประเวณี และอื่นๆ อีกจำนวนมาก แต่ไม่มีการค้ำมนุษย์อยู่ในฐานข้อมูล จึงต่างสันนิษฐานว่า คูโลฟ และมิเคลิโนเป็นผู้เริ่มต้นดำเนินกิจการอันดำทรามนี่เอง และทางตระกูลหลักก็ไม่ได้ห้ามปรามพวกเขา

ชายชราเคาะโต๊ะครั้งหนึ่ง ที่เบื้องหน้าเจ้าหน้าที่ทั้งสามก็ปรากฏจอภาพขึ้นมาหนึ่งจอ

“ผมตัดสินใจให้พวกคุณดำเนินแผนการตามนี้ จงจำเอาไว้ว่าภารกิจและชีวิตตัวประกันมาก่อนเสมอ... ส่วนเรื่องไล่ล่าสังหารอาชญากรที่หนีรอดไปได้ให้หน่วยอื่นจัดการ”

แม้สายตาของเขาจะไม่ได้เพ่งเล็งใครเป็นพิเศษ แต่บุรุษทั้งสามล้วนทราบดีว่าเขาเน้นคำสั่งนี้ให้ใคร พอพูดจบจอภาพของชายชราก็อันตรธานหายไปอย่างรวดเร็ว

เมธัสอ่านแผนการอย่างรวดเร็ว “รู้สึกว่ พวกเราจะต้องแยกกันจัดการ

ตามความสามารถ แอล...คุณจะต้องลอบเข้าไปก่อนตามด้วยผม และจี้ นะครับ”

แอลตอบอย่างเยือกเย็น “อืม ผมจะเข้าแทรกซึมที่ด้านหน้า ส่วนด้านหลังคุณตามเข้าไปดีๆ ก็แล้วกัน อย่าให้ผมต้องเหนื่อยเปล่า”

จี้อ่านเสร็จก็ตะจอกภาพนั้นทิ้งพร้อมบ่นพึมพำ “เหอะ ผมต้องเข้าคนสุดท้ายนี่นะ แกรมดันย้ายอกห้ามไล่ล่าสังหาร คิดว่าผมเป็นพวกคลั่งชอบฆ่าคนนักหรือไง”

แอลหันไปมองเจ้าหน้าที่จี้พร้อมยกไหล่ “จากข้อมูลพื้นฐานของภารกิจที่คุณเข้าร่วม มีผู้ร้ายตายถึง 99.58 % และเป้าหมาย 88.48% รอดชีวิต”

เมธัสกล่าวเสริม “ของแอล เป้าหมาย 98.25% รอดชีวิต ส่วนผู้ร้ายตายเพียง 25.87%”

จี้ที่รับฟังตัวเลขทำหน้าที่บูดเบี้ยวเล็กน้อยแล้วตอบอย่างรำคาญ “พูดเหมือนผมแยกว่าคุณเชียวนะเอม ทั้งที่อัตราของคุณคือ ผู้ร้ายรอดชีวิตเพียง 3% แท้ๆ แกรมทั้งหมดมันก็คือเป้าหมายที่คุณต้องไปจับอีกต่างหาก นี่ถ้านับกันจริงๆ ของคุณมันน่าจะเป็น 0% เสียด้วยซ้ำไป”

เมธัสยกไหล่พลางยิ้มขบขัน “แต่อัตราช่วยชีวิตเป้าหมายของผม 100% นะครับ จึงเหมาะสมกับการสนับสนุนการช่วยชีวิตมากที่สุด หึๆ”

จี้พูดอย่างรำคาญ “เออๆ รู้แล้วว่าพวกนายเก่ง ถ้างั้นก็รีบๆ บุกเข้าไปได้แล้ว ผมอยากขี้เจ้าพวกนี้ใจจะขาดแล้ว”

บุรุษทั้งสองต่างส่ายหน้ายิ้มเล็กน้อย แล้วทั้งสามก็หายออกไปจากห้องประชุมเพื่อเริ่มงาน...ภารกิจของเจ้าหน้าที่พิเศษ หน่วยแอลฟาที่ใช้คำเรียกด้วยตัวอักษรภาษาอังกฤษ

การดำรงคงอยู่ของพวกเขา มีเพียงเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาลเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่รับทราบ และอำนาจในการทำงานอยู่ในระดับสูงสุด หรือจะเรียกว่าอนุญาตให้สังหารได้ทุกคนที่มีความเป็นไปได้ว่าจะทำลายสันติภาพของโลกและความสงบสุขของสังคม แม้จะเป็นประธานาธิบดีรัฐบาลโลกที่เป็นผู้อนุญาตให้ก่อตั้งหน่วยงานนี้ก็ตาม...

ณ อีกมุมหนึ่ง ภายในโรงแรม

เหล่านักร้องที่เข้าร่วมทั้งหมดสี่สิบห้าวงร้องเพลงบนเวทีประกวดกันจนครบทุกวงแล้ว ในตอนนี้สมาชิกของทุกวงกำลังยืนจับกลุ่มกันบนเวทีประกวดที่กว้างใหญ่

แต่จะมีเพียงสามวงเท่านั้นที่จะได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมแสดงในคอนเสิร์ต เรียกว่าต้องประชันฝีมือและความสามารถกันอย่างเต็มที่ ซึ่งวงของจิไรยะเองก็เพิ่งจะแจ้งเกิดได้ไม่นาน จึงถือว่าเป็นเพียงวงน้องใหม่ที่กำลังพุ่งทะยานขึ้นเท่านั้น ยังไม่อาจมีสิทธิ์ที่จะเป็นผู้ได้เข้าร่วมในเวทีคอนเสิร์ตครั้งยิ่งใหญ่ได้

เนื่องจากชาวต่างชาติต้องการความปลอดภัยสูงสุด รอบบริเวณห้องจัดการประกวดจึงมีเจ้าหน้าที่ในสูทสีฟ้าเข้มร่วมชมแบบเคร่งเครียด ทำเอาบรรดานักร้องที่ขึ้นเวทีประกวดรู้สึกถึงบรรยากาศตามไปด้วยเช่นกัน

ในขณะที่ถึงเวลาตัดสินรอบสุดท้าย คือการตอบคำถามหนึ่งข้อจากภูลุณา ซึ่งพวกเขาเองก็คาดไม่ถึงว่าจะง่ายตายถึงขนาดนั้น

ภูลุณาเอ่ยคำถามต่อหน้าทุกคนเพียงครั้งเดียวว่า

“อยากทราบว่ อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้ทุกท่านมาเป็นนักร้องและนักแสดง”

หลังจากนั้นเหล่าผู้ที่เข้าร่วมประกวดต่างแย้มยิ้มกันออกหน้าออกตา เพราะมันเป็นคำถามที่ง่าย และมักพบเจอจากการสัมภาษณ์ของผู้สื่อข่าวสื่อมวลชน รวมทั้งแฟนเพลงของพวกเขา

พวกเขาทุกคนล้วนตอบอย่างจะฉาน ทั้งแววตาท่าทางล้วนบ่งบอกว่ากล่าวจากใจจริง และคำตอบส่วนใหญ่ล้วนแต่ใกล้เคียงกัน เช่น เพื่อความสุขของผู้คน อยากเห็นรอยยิ้มของผู้ฟังผู้ชม อยากเป็นคนสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้ฟังมีกำลังใจ อยากสร้างความแปลกใหม่ให้แฟนเพลง และอื่นๆ อีกมากมาย

บรรดากรรมการซึ่งเป็นอดีตนักร้องผู้โด่งดังทั้งหมดที่เข้าร่วมเป็นกรรมการกับภูลุณาที่เป็นคนที่เจ็ด ต่างก็ให้คะแนนคำตอบไปเรื่อยๆ ซึ่งในความเป็นจริง วงที่พวกเขาคัดเลือกจากความสามารถในการเล่นดนตรีนั้น ครบสามวงไปเรียบร้อยแล้ว สำหรับพวกเขาทั้งหมดคนต่างคิดว่ากรรมการนั่งฟังถามตอบเป็นเพียงความ

เอาแต่ใจของนักร้องดังเช่นลุนาเท่านั้น ซึ่งมันไม่มีค่าอะไรเลย ที่ต้องมาฟังความคิดของเหล่านักร้อง...

พวกเขาที่เป็นอดีตมืออาชีพล้วนทราบแก่ใจดีว่า มันเป็นเพียงคำพูดสวยหรู และสร้างภาพลักษณ์เท่านั้น เพราะตอนพวกเขาเป็นนักร้องหรือนักแสดง ต่างก็ต้องผ่านการกระทำเยี่ยงนี้ สร้างภาพลักษณ์ให้ดูดี ดูเด่น ดูรู้ดีเยี่ยม ดูรุนแรง ดูเปรี้ยว และอื่นๆ อีกมากมายที่ช่วยให้ตนเองสามารถโด่งดังได้

ยกเว้นเพียงชาวไร่ที่ทราบความสามารถพิเศษอย่างหนึ่งของลุนา

นั่นก็คือ ‘ความสามารถการอ่านความจริงใจจากน้ำเสียงของผู้พูด’ ซึ่งขนาดเธอที่เป็นอดีตนักโป๊ปดชั้นสูง หรือสายลับที่ต้องกล่าวเท็จมากกว่าความจริง ยังโดนอีกฝ่ายจับได้บ่อยครั้ง แล้วนับประสาอะไรกับนักแสดงธรรมดาที่มีฝีมือห่างจากเธออีกหลายขุม ซึ่งแม้แต่เธอเองก็ทราบได้จากน้ำเสียงของหนุ่มสาวเหล่านั้นว่าเป็นคำโกหกซะส่วนใหญ่

ชาวไร่ย้มพลางลอบหัวเราะในใจ ‘เจ้าพวกนี้ระโกหกก็น่าจะทำให้มันแนบเนียนกว่านี้หน่อย แถมมีแต่ข้าซากจำเจน่าเบื่อจริงๆ หนึ่งคิดเรื่องนิทรศการที่ลูต้องเดินทางไปเยี่ยมชมต่อดีกว่า...’

แต่แล้วในขณะที่เธอกำลังคิดเรื่องงานอย่างเพลิดเพลิน ก็ได้ยินคำตอบจากใครบางคน ที่มีน้ำเสียงจริงจังและจริงใจที่สุดเท่าที่ได้ฟังมาในการสอบสัมภาษณ์ครั้งนี้...

ลุนามองดูเหล่าผู้เข้าร่วมการคัดเลือกอย่างเหนื่อยอกเหนื่อยใจ

เธอมองดูคะแนนที่กรรมการทุกคนให้ก็พอจะตัดสินใจได้แล้วว่า ใครสมควรเข้าร่วมในครั้งนี้

ความสามารถของคนเหล่านี้ล้วนใกล้เคียงกันทั้งนั้น ทุกวงต่างมีคะแนนห่างกันเพียงหนึ่งหรือสองคะแนน แต่คะแนนเล็กน้อยนี้จะเป็นตัวตัดสินผลลัพธ์เลยก็ว่าได้ เพราะในวงการแสดงคะแนนน้อยกว่าหนึ่งคะแนนก็เหมือนกับฝีมือที่ห่างไกลถึงหนึ่งก้าว และผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่ก็มีระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกันจนน่าประหลาดใจ

ในบัดนี้มืออยู่สามวงที่คะแนนเต็มไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนวงอื่นๆ ถูกหักกันไปเพียงวงละหนึ่งคะแนนเท่านั้น แต่นั่นก็หมายความว่าพวกเขาหมดสิทธิ์ผ่านไปโดยปริยาย

ส่วนเรื่องคำตอบของแต่ละคนนั้น มันชวนให้เธอหนักใจยิ่งนัก เพราะคำตอบล้วนไม่ได้มาจากใจจริง แม้จะรู้ดีว่าเป็นการเสแสร้ง แต่นั่นมันก็แต่งเติมกันมาจนเกินไป แม้แต่พวกกรรมการบางคนยังแอบก้มหน้าหัวเราะด้วยซ้ำไป

“หรือว่าเราจะมาทำเรื่องเสียเวลาแบบที่พี่ซาร่าบอกจริงๆ” เธอเริ่มนึกในใจอย่างเศร้าสร้อยที่ไม่เชื่อในคำเตือนของซาร่า

ในขณะนั้นชายหนุ่มจากวงดนตรีวงสุดท้ายก็ขึ้นกล่าวถึงแรงบันดาลใจ

“แรงบันดาลใจในการเป็นนักดนตรีของผม เกิดจากความรักที่ผมมีต่อแฟนของผมครับ”

ลูนามองหน้าชายหนุ่มผู้ตอบคำถามนี้อย่างตกใจ เพราะน้ำเสียงของเขาบอกว่าเป็นความจริง

ข้อความที่ปรากฏขึ้นด้านข้างเวที ได้แนะนำชื่อของวงและนักร้องอย่างเด่นชัด

‘จ็ไรยะ นักร้องนำวงหัวใจซูลมุน...’

จ็ไรยะยังคงตะโกนเสียงดัง “หรือจะบอกว่าที่ผมมาเป็นนักร้องเพราะ ผมรักคาโยะ...”

เขาหันไปโบกมือให้หญิงสาวที่สองแถมแดงเหมือนลูกตำลึง ทั้งยังตะโกนต่อด้วยเสียงที่ดูมั่นใจไม่มีความอายแม้แต่น้อย “คาโยะจ๊ะ ผมรักเธอนะ...โอ๊ย!”

นาญุกิเข้ามาเขกศีรษะจ็ไรยะอย่างแรงด้วยใบหน้าบึ้งตึง จ็ไรยะหันกลับไปกล่าวเสียงอ่อยปนเจ็บปวด “นายเขกหัวผมทำไมนาญุกิ เจ็บนะพี่เอ”

ไม่ใช่เพียงนาญุกิเท่านั้น ริกะกับโซกิต่างซุ่มมือชูไม่ทำท่าอยากจะพุ่งเข้าต่อหน้าเขาแบบเต็มแรง แล้วจึงเดินเข้าไปหาจ็ไรยะอย่างเชื่องช้า

นาญุกิที่ยืนหนึ่งอยู่ใกล้ๆ กัดฟันพูด “แกทำบ้าอะไรพะจ็ไรยะ”

จ็ไรยะเดินถอยหลังจนแทบจะสุดขอบเวที ปากก็รีบตอบ “ก็คุณลูลูนาเค้าถามว่าพวกเรามีแรงบันดาลใจอะไรถึงอยากเป็นนักร้อง ผมก็บอกความจริงไป

นะลิ”

คำตอบที่ตรงไปตรงมาทำเอาพวกพ้องอยากจะเข้าไปกระโดดเตะอีกฝ่ายให้ตกเวที ซึ่งถ้าพวกเขาตัดสินใจทำก็คงจะดี เพราะวาลิไธยะเริ่มกล่าวต่อไปพร้อมชี้หน้าเพื่อนร่วมวงทีละคน “อย่างของแก เพราะอยากจีบสาวสวย ของแกอยากเด่นอยากดัง ส่วนของเธอ เพราะอยากให้...โอ้ย!”

ก่อนที่เขาจะเอ่ยแรงบันดาลใจของริกะ ริกะที่ไม่สนใจว่าตนเองใส่กระโปรงสั้นก็กระโดดเตะห้องจิไธยะอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เพื่อนร่วมวงปากเสียตกลงจากเวทีและสลบคาพื้นในพริบตา

ผู้ครอบข้างล้วนหัวเราะชอบใจ ทั้งนักร้องที่เข้าร่วมการแข่งขัน กรรมการที่ฟังคำตอบไปกคคะแนนไป และเหล่าบอดี้การ์ดที่หลุดหัวเราะกันอย่างสนุกสนานจนเกือบจะลืมหน้าที่ของตนเอง แม้แต่ซาว์ยังต้องยกมือป้องปากหัวเราะ

เว้นเพียงคนสามคนที่ไม่หัวเราะ แต่มีปฏิกิริยาแตกต่างจากคนอื่น ได้แก่...

คาโยะ แฟนสาวของชายหนุ่มผู้โดนเขี่ยตกเวทีร้องอุทานพร้อมรีบวิ่งเข้าไปหาแฟนหนุ่มที่นอนนิ่งไม่ไหวติงตรงพื้นอย่างรวดเร็ว...

มิโคโตะเปิดนาฬิกาข้อมือเพื่อดูว่ามีเที่ยวบินไหนที่จะพาพวกเขากลับบ้านได้เร็วที่สุด เพื่อที่น้องเพื่อนจะได้ไม่ต้องฟังคำเย้ยหยันจากคู่แข่งที่มาร่วมแข่งในงานนี้

และลูนาที่กำลังอมยิ้มด้วยความพึงพอใจอย่างเงียบๆ ในใจคิดอย่างสนุกสนาน ‘เป็นคนที่น่าสนใจไม่เลวเลยนะ นักร้องคนนี้... อิมเพลงของพวกเขาที่ไม่เลวเลยทีเดียว...’

เธอเริ่มนึกถึงเพลงที่ชายหนุ่มร้องเป็นเพลงแรก และเพลงที่สอง ซึ่งคะแนนของสองเพลงนี้ได้เต็มอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะเขาร้องได้เข้าถึงอารมณ์ของเพลงอย่างมากจนคนฟังทุกคนเคลิบเคลิ้ม เพลง รักแรกพบ...กับ พบรักโดยบังเอิญ

ลูนาฟังแล้วอดอมยิ้มและคิดถึงบุรุษหนุ่มคนหนึ่ง ที่บังเอิญพบเจอเมื่อไม่นานมานี้ไม่ได้...

หลังจากเสร็จสิ้นความวุ่นวาย วงหัวใจซูลมุนก็ยืนนิ่งเงียบโดยปราศจาก

นักร้องนำซึ่งไปตรวจสภาพร่างกายที่ห้องพยาบาล

ลูนาลุกขึ้นยืนพร้อมเอ่ยด้วยเสียงอ่อนหวาน “ขอบคุณทุกคนที่มาเข้าร่วมการคัดเลือกในครั้งนี้นะคะ ทุกคนล้วนมีฝีมือ...”

เธอเอ่ยขอบคุณและชมเชยนักร้องแต่ละวง ซึ่งทุกคนต่างรู้สึกปลาบปลื้มที่ได้ฟังคำชมจากปากของนักร้องที่โด่งดังที่สุดเยี่ยงเธอ

“และมันอาจเป็นการไม่ยุติธรรม ถ้าหากว่าลูนาไม่บอกกับทุกคนบ้างว่าแรงบันดาลใจของลูนาคืออะไร...” เธอหนึ่งเงียบไปชั่วคราว ทำเอาผู้คนที่อยู่ในห้องนี้ต่างตั้งสมาธิเพื่อรับฟังคำพูดของเธออย่างเงียบเชียบ

ลูนายิ้มเล็กน้อย “ที่ลูนาร้องเพลง ก็เพราะว่าต้องการใช้เสียงเพลงเชื่อมความสัมพันธ์ของมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่บนพื้นโลก ชาวดวงจันทร์ หรือชาวอวกาศ ให้มีความรัก ความผูกพัน และให้สันติภาพอยู่ยืนนานตลอดกาลค่ะ”

ทุกคนที่ฟังล้วนรู้สึกว้าวสิ่งทีเธอกล่าวออกมานั้นมาจากใจจริงของเธอ มิได้กล่าวเพียงเอาหน้าเช่นพวกเขา แต่ก็อาจมีบางคนคิดว่าลูนาแค่พูดเอาหน้าเท่านั้น

ซึ่งซาร่าเองก็คิดอย่างนั้น และเคยกล่าวกับลูนาแล้วเช่นกันว่าอย่าไปเอ่ยความในใจของตนเองกับคนอื่นบ่อยนัก เพราะผู้คนบนโลกใบนี้ไม่ได้เป็นคนดีกันทุกคน

แล้วคำตอบที่ลูนามอบให้เธอก็คือ ‘นานาจิตตังค่ะพี่ซาร่า ขอเพียงแค่เรายังคงกระทำความดีที่คิดว่าถูกต้อง ไม่เบียดเบียนคนอื่น แล้วเราสบายใจก็พอแล้วค่ะ’

หลังจากนั้นก็เป็นการประกาศรายชื่อวงที่ผ่านการคัดเลือกเข้าร่วมแสดง ซึ่งได้แก่ วงเทวบุตรชาตาน วงไซเรน และวงหัวใจซูลมุน

ทำเอามิโคโตะต้อโหโร. ไปยกเลิกตัวเดินทางกลับอย่างฉุกฉะหุก ขณะที่คนอื่นก็ยังคงมีหวังว่าตนเองผ่านมาได้ยังไงไร

แต่พวกเขาที่ต่างยิ้มแป้น แล้วรีบไปลากเพื่อนจอมวุ่นที่กำลังนอนออเฮาแพนสาวในห้องพยาบาล เพื่อร่วมกันฉลองชัยชนะที่ได้มาอย่างคาดไม่ถึงนี้ พร้อมเตรียมตัวเข้าไปเล่นเกมให้สนุกสนาน...

ณ ป้อมปราการในเขตเมือง 104 อยู่ห่างจากตัวเมือง 45 กิโลเมตร มัน
ถูกปล่อยให้รกร้างมานานหลายสิบปี จนกระทั่งเมื่อประมาณเจ็ดหรือแปดเดือน
ก่อน มีผู้มีอำนาจมาขอซื้อซากป้อมจากพลตรีที่มีหน้าที่ดูแลกองทัพในเขต
ตัวเมือง 104 หรือจะกล่าวให้ถูกต้องคือรับสินบน แล้วเอาหูไปดวงจันทร์เอาตาไป
ดาวอังคารสักกระยะหนึ่ง

บัดนี้รถเหาะสีฟ้าเข้มซึ่งมีบุรุษหนุ่มที่ใบหน้าซีดซีบซีบมีรอยสักเป็นเถาวัลย์สีดำ
เป็นคนขับกำลังบินตรงไปยังป้อมแห่งนั้น เขาเป็นหนึ่งในผู้ร้ายชั้นปลายแถวที่คอย
จับผู้คนตามคำสั่งของหัวหน้า ที่หลังเบาะรถเหาะมีชายหนุ่มหน้าตาดีอายุประมาณ
สิบแปดปีคนหนึ่งกำลังหลับไหลไม่ได้สติ เป็นหนึ่งในสินค้านี้

รถเหาะบินตรงไปถึงหน้าป้อมอย่างปกติ จนเมื่อถึงประตูด้านหน้า คนขับ
กลับไม่ได้ชะลอความเร็วหรือจอดลงกลับพุ่งเข้าไปใส่กำแพงเหล็กของป้อมปราการ

วู้ง! เสียงรถเหาะวิ่งผ่านกำแพงที่สร้างจากเครื่องฉายภาพสามมิติตั้งขึ้น
เบาๆ

รถเหาะได้เข้ามาอยู่ในป้อมปราการ ภายในมีทางวิ่งไปมาที่ซับซ้อน เตี้ยวกี่
ชั้น เตี้ยวกี่ลง หักซ้ายเลี้ยวขวาสลัดไปมา แล้วจึงไปลอยตัวอยู่หน้ากำแพงเหล็ก
ที่ดูเก่าและทรุดโทรม

หลังจากลอยตัวอยู่เกือบหนึ่งนาที กำแพงก็เลื่อนเปิดออกอย่างช้าๆ เผย
ให้เห็นห้องว่างที่มีขนาดให้รถเหาะเข้าไปจอดได้

เมื่อรถเหาะเข้าไปจอด ชายหนุ่มในรถก็เอ่ยรหัสผ่านอย่างรวดเร็ว จากนั้น
ก็ปรากฏแสงสีเขียวแล่นผ่านรถเหาะไปมาสามรอบ แล้วห้องนั้นก็ค่อยๆ เลื่อนลงไป
อีกครั้ง จนถึงชั้นล่างสุดซึ่งลึกลงไปจากพื้นดินเพียงสิบห้าเมตร

เมื่อรถแล่นเข้าไปจอดยังแท่นที่จอดรถแล้วชายหนุ่มที่ใบหน้ามีรอยสักก็ลง
จากรถพร้อมอุ้มชายหนุ่มที่ไม่ได้สติจากเบาะด้านหลังออกมาด้วย

“เฮ้ย รถนายมันมีรอยเฉี่ยวมานี่หว่า ขับยังไงวะนั่น” เสียงบุรุษหนุ่มดังมา
จากด้านหลังของคนขับรถ

เขาแบกร่างชายหนุ่มที่นอนสลบอยู่ขึ้นบ่าพร้อมหันไปตอบด้วยเสียงขุ่น
เคือง “เจ้าบ้าชี้เมาคนหนึ่งนะเซ่ มันดันขับมาเฉี่ยวรถข้าระหว่าไปทำงาน เซ็งเลย

พะ กะว่าคีนนี้จะไปจีบสาวๆ ที่บาร์สักหน่อย”

บุรุษหนุ่มอีกคนเดินมาพร้อมแคปซูลเตียงนิทราที่ลอยเหนือพื้นเล็กน้อย ยกโหลให้คนขับ “เอาเถอะ เตี้ยข้าให้แกเยี่ยมรถแล้วกัน คีนนี้ข้ามีเวรเฝ้าที่นี้อยู่แล้ว คงไม่ได้ใช้มัน”

คนขับรถมีสีหน้าดีใจ เขารีบกกล่าวขอบคุณเพื่อนร่วมงาน พร้อมเอาตัวชายที่นอนสลบเข้าไปในแคปซูลเตียงนิทรา ที่ปกติใช้สำหรับให้ผู้ที่ป่วยหนักหรือบาดเจ็บสาหัสเข้าไปนอนแช่แข็ง จนกว่าจะไปถึงโรงพยาบาลหรือสถานที่ที่สามารถรักษาพยาบาลได้ แต่อาชญากรเหล่านี้กลับนำมาใช้ในภารกิจซังสินค้ำให้อยู่นิ่งจนกว่าจะถึงเวลาใช้งานหรือนำไปขายทอดตลาด

พอชายทั้งสองคนขึ้นแคปซูลออกห่างจากลานจอดรถเหาะไปจนลับตา ที่ประตูรถเหาะก็มีร่างเงาเดินผ่านรถเหาะและติดตามอีกฝ่ายเข้าไปอย่างเชื่องช้าและระมัดระวัง...

ร่างเงานี้คือเจ้าหน้าที่แอลในชุดสูททรงล่องหนที่แฝงเข้ามาในบ้อมปราการแห่งนี้พร้อมกับรถเหาะของผู้ร้าย

เนื่องจากไม่ทราบว่ายานผู้ร้ายจะมีรหัสผ่าน และการตรวจสอบที่ละเอียดขนาดไหน หนทางที่แท้จริงในบ้อมปราการเป็นอย่างไร และร่างกายของผู้ร้ายจะมีเครื่องส่งสัญญาณพิเศษติดเอาไว้หรือไม่ พวกเขาไม่แน่ใจ และไม่มีเวลาในการตรวจสอบนานมากนักจึงใช้วิธีลอบเข้ามาแบบนี้ ซึ่งมันค่อนข้างเสี่ยงแต่โอกาสสำเร็จก็มีมากเช่นกัน

แอลให้เมธัสปลอมเป็นคนขี่มาขับรถมาเฉี่ยวรถของผู้ร้าย ในเวลานั้นแอลก็แอบเกาะติดรถคันนั้นโดยที่ผู้ร้ายไม่ทันสังเกต

เขาลอบเข้ามาภายในบ้อมพร้อมกับรถเพื่อตรวจสอบภายในบ้อมปราการอย่างละเอียด จากนั้นค่อยส่งข้อมูลสภาพภายในให้เมธัสเพื่อใช้ในการลักลอบเข้ามาอีกคน ซึ่งอาจจะเป็นทางอื่นที่สามารถเข้ามาได้ง่ายกว่านี้

เมื่อแอลส่งข้อมูลทั้งหมดเสร็จเขาก็จะเข้าไปค้นหาสถานที่ที่ผู้เคราะห์ร้ายโดนคุมขังพร้อมเฝ้าป้องกัน ไม่ให้ผู้ร้ายสังหารผู้เคราะห์ร้ายทิ้ง หรือเคลื่อนย้ายผู้เคราะห์ร้ายทั้งหมดหนีไปขณะที่จี้เริ่มบุกอย่างจริงจัง

ส่วนเม็สที่เข้ามาได้ก็มีหน้าที่ตรวจสอบกับดัก อาวุธที่ผู้ร้ายใช้ป้องกันภายในทั้งหมด พร้อมเชื่อมต่อสัญญาณสื่อสารของฝ่ายอาชญากร แล้วส่งข้อมูลทั้งหมดไปยังหน่วยงานวิเคราะห์ข้อมูล แล้วพอทั้งหมดยืนยันสถานการณ์ที่สมบูรณ์ที่สุดได้ ก็จะบุกเข้าอย่างเต็มกำลังพร้อมเจ้าหน้าที่พิเศษระดับรองลงมาพวกผู้ช่วย หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจทั่วไปเข้าจับกุมอาชญากรทั้งหมดเท่าที่ทำได้

แอลที่ติดตามผู้ร้ายทั้งสองเข้ามาถึงด้านใน ก็ใช้เครื่องสแกนตรวจสอบจากชุดรบพิเศษ ซึ่งหลังจากสแกนเสร็จก็พบว่าภายในถูกดัดแปลงจนกลายเป็นเหมือนโกดังสินค้าขนาดใหญ่หลายหลัง ที่มีทั้งผลิตยาเสพติด อาวุธปืนแสงเครื่องยนตร์ที่ผิดกฎหมาย และของมีค่าที่ขโมยมา รวมทั้งโกดังที่ใช้เก็บแคปซูลเต็งนิทรา

หลังจากเดินตรวจสอบห้องหับต่างๆ ในโกดังที่กว้างใหญ่ เขาก็พบว่าตรงมุมหนึ่งของโกดังมีห้องควบคุมย่อย ที่ทำหน้าที่สอดส่องสภาพภายนอกและแนวประตูทางเข้าออกของบ้อมปราการ ซึ่งมีผู้ร้ายที่กำลังทำหน้าที่นี้เพียงหนึ่งคน มุมปากของแอลกระตุกยิ้มขึ้น เพราะเขาเองก็ไม่ได้ถึงว่ามันจะง่ายตายปานนี้

เมื่อเขาเ็นกายไปถึงหน้าห้องควบคุมย่อยโดยไม่มีใครสังเกตเห็น ก็ใช้ปลายนิ้วมือสัมผัสที่ประตูห้อง แล้วที่ปลายนิ้วของชุดเกราะก็เปิดรูขนาดเล็ก ปล่ยท่อใสดูแก้วเล็กเท่าปลายเส้นผม ซึ่งมันเคลื่อนที่ไปมาดูจะมีชีวิตมุดเข้าไปในช่องประตู แล้วปล่ยแก๊สไว้สักรักลินเข้าไปภายในห้องอย่างไร้สัมเสียง

“หือ ทำไมมันง่วงยังงี้ว้า... ฮาว... ครอก!” ผู้ร้ายที่ทำหน้าที่ดูแลห้องนี้อยู่เกิดอาการง่วงนอน ยกมือปิดปากหาวเพียงสองสามครั้งก็หลับคาแก้อื้อไปอย่างลืมตัว

แอลมองดูรอบตัวอย่างว่องไว เมื่อพบว่าไม่มีใครเดินผ่านมาก็รีบใช้ระบบพิเศษเปิดประตูเข้าห้องพร้อมตั้งรหัสใหม่ในทันทีที่ปิดประตู แล้วเริ่มทำงานของเขา โดยใช้อุปกรณ์พิเศษขนาดเล็กเชื่อมต่อเข้าไปในเครื่องคอมฯ ที่ใช้ควบคุมบ้อมปราการแห่งนี้ ขโมยข้อมูลแผนผังบ้อมปราการ พร้อมส่งข้อมูลทั้งหมดไปสู่ผู้ที่เฝ้ารอคอยอยู่เบื้องนอกในทันที

แสงอาทิตย์ลัลลขอบฟ้า แสงจันทร์เริ่มสาดส่องไปทั่วพื้นดิน เผยให้เห็น

บุรุษหนุ่มสองคนที่ยืนอยู่บนหลังคารถเหาะสีดำที่จอดอยู่บนพื้น

เขาทั้งสองต่างสนทนากันเล็กน้อย แล้วคนหนึ่งก็มุดเข้าไปในรถเหาะพร้อมทำท่าคล้ายจะนอนหลับ แต่รถเหาะเริ่มลอยขึ้นมุ่งหน้าไปยังเมือง 104 ส่วนอีกคนหนึ่งกระโดดลงจากหลังคารถเหาะแล้วมุ่งตรงไปยังป้อมปราการที่อยู่ห่างไปเกือบสามกิโลเมตร ชุดลูทูลีดำที่เขาสวมใส่ได้เปลี่ยนเป็นชุดรบพิเศษสีดำสนิทที่คลุมทั้งตัว หลังจากนั้นร่างกายของเขาก็เริ่มลอยตัวเสียบพื้นดินไป

เพียงชั่วครู่ชายในชุดรบก็เริ่มจางหายกลืนไปกับธรรมชาติ หากไม่มีเสียงสายลมถูกฝ่าออกด้วยบางสิ่งบางอย่าง ก็คงไม่มีใครทราบว่าค่าคืนนี้มีใครคนหนึ่งกำลังบินผ่านห้องทุ่งกว้างด้วยจิตใจเฝ้ารอรอนอย่างแน่วนอน

เขาได้ข้อมูลทั้งหมดของแผนผังจากแอล จึงได้พบทางเข้าออกกลับของลูกค้า ทางออกฉุกเฉินเพื่อหลบหนี และกับดักที่ถูกติดตั้งตามต้นไม้ ก้อนหิน และซากปรักหักพัง ที่กระจายรายล้อมอยู่รอบบริเวณป้อมปราการ 104-4 แห่งนี้

โดยปกติกับดักเหล่านี้ก็พอที่จะใช้จัดการกับมาเฟียทั่วไป ทหารปลดประจำการ และทหารรับจ้างที่พอมือฝีมือน้อยบ้าง แต่ถ้าเป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษหรือทหารชั้นสูงของกองทัพ มันย่อมเป็นเหมือนก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งที่ระเกะระกะอยู่ตามรายทางหวังเพียงให้พวกเขาสะดุดหกล้ม แล้วยิงในกรณีชุดรบพิเศษของหน่วยเจ้าหน้าที่พิเศษเช่นหน่วยแอลฟาซึ่งถูกพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้ในการลอบสังหาร และเข้าปะทะกับผู้ก่อการร้ายระดับสูงที่เป็นอดีตนายทหารชั้นสัญญาบัตรกับดักและอุปกรณ์เหล่านี้ก็เปรียบเสมือนอากาศ ที่พวกเขาสามารถเดินผ่านได้อย่างสะดวกสบายเท่านั้น

แน่นอนว่าผู้ซึ่งยังไม่ทราบถึงความเป็นจริงในข้อนี้ ยกเว้นนายพลที่ทราบว่ามีพวกมันล้วนเป็นอาวุธที่ถูกปลดระวางให้ทำลายทิ้ง หรือเก็บเข้าโกดังอาวุธรุ่นเก่า แต่ท่านนายพลหัวหมอนำมาค้าขายหาเงินเข้ากระเป๋าได้เป็นกอบเป็นกำ

เจ้าหน้าที่ทั้งสามที่กำลังหวังว่าอีกฝ่ายอาจมีอาวุธร้ายแรงสมดังชื่อเสียงตระกูลมาเฟียอันดับหนึ่งของโลก แต่พอเจอเช่นนี้ก็แทบจะยกเท้าเกาติระชะเลยที่ได้ียว

เจ้าหน้าที่จึงห่มตัวกลับเข้าไปนอนบนรถเหาะอย่างเมื่อหน่าย และปล่อยให้รถเหาะมุ่งหน้าไปดำเนินการกิจของเขาเพราะเขาเองก็หวังว่าจะได้รู้อย่างสนุกสนานเต็มกำลังสักรอบ แต่ผลกลับเป็นเช่นนี้ก็ไม่ได้แต่ลอบพบว่าอีกฝ่ายมีดีแต่ชื่อ...

ส่วนเมธัสยัมเรียงว่า หากศัตรูไม่มีหน่วยลับหรือมีอาชีพที่เก่งกาจกว่านี้ พวกเขาอาจช่วยผู้เคราะห์ร้ายออกมาได้อย่างปลอดภัยทุกคน

เพียงชั่วพริบตาเดียวเมธัสก็ลอยอยู่ห่างจากป้อมปราการเพียงหนึ่งกิโลเมตรกว่าๆ ซึ่งเขากำลังมองดูก้อนหินก้อนหนึ่งที่อยู่ใต้น้ำ เขาที่สวมเกราะรบพิเศษยกมือซ้ายยิงแสงสีเขียวจากใจกลางฝ่ามือไปยังก้อนหินที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในบรรดากองหิน ก้อนหินก้อนนั้นเริ่มแตกตัวออกอย่างเงียบเชียบเป็นทางให้สายลับหนุ่มลอยตัวเข้าไปอย่างรวดเร็ว นี่เป็นหนึ่งในเส้นทางหลบหนีฉุกเฉิน ซึ่งเมธัสได้เปลี่ยนเป็นเส้นทางบุกเข้าไปยังวังโจร

บัดนี้ขอเพียงเขาสามารถยืนยันความปลอดภัย และเส้นทางเข้าออกทั้งหมดของป้อมปราการแห่งนี้ได้ แล้วให้เจ้าหน้าที่จีในร่างใหม่ ซึ่งอาจอยู่ในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสูงของหน่วยลับใดหน่วยหนึ่งที่จัดตั้งเอาไว้ในกรณีเช่นนี้เข้าไปสั่งการระดมกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยพิเศษจำนวนหนึ่งบุกเข้าจับกุมตามแผนการ...

ภายในป้อมปราการ

ณ โถงเก็บแคปซูลเตียงนิทร

บุรุษหนุ่มคนหนึ่งแต่งตัวภูมิฐานด้วยชุดสูทสีฟ้าเข้มกับเนกไทสีเงินลายขวาง มันทำให้ชายคนนี้ได้มีอำนาจและบารมี ด้านหลังของเขามีชายหนุ่มอีกสองคนที่ใส่เสื้อผ้าแตกต่างจากเขา เป็นชุดล่าลงธรรมดา หน้าตาดูเหี้ยมเกรียมสมกับอาชีพนักเลงของพวกเขาก็เป็นอย่างดี

ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปตามทางเดินยาวที่สองฟากมีแคปซูลตั้งวางเรียงรายเอาไว้อยู่ บุรุษหนุ่มที่เดินนำก็ยกมือชี้ไปยังแคปซูลหนึ่งที่มีเด็กสาววัยสิบสามปีหลับอยู่ด้านใน “ลูกคำสั่งว่าต้องการแคปซูลที่ 152 กับ 189 พวกนายรีบเอาไปขึ้นรถเตรียมส่งไปที่ร้านเร็วเข้า”

บุรุษทั้งสองที่เดินตามมาต่างขานรับคำสั่ง แล้วรีบวิ่งเข้าไปเปิดอุปกรณ์ของแคปซูลทั้งสองแคปซูลให้ลอยตัวขึ้นจากพื้น จากนั้นก็รีบลากแคปซูลไปยังทางออกอย่างรวดเร็ว พร้อมกับแอบนิทาผู้ซื้อเด็กทั้งสองคนว่าเป็นพวกจิตทรามนิยมเด็กกันอย่างสนุกสนาน

บุรุษหนุ่มที่ใส่สูทหันมองดูแคปซูลอื่นๆ อย่างมีความสุข
สำหรับเขาสิ่งของต่างๆ ยังค้าขายได้ไม่เร็วเท่ากับมนุษย์เป็นๆ ที่มีอยู่ดาษดื่นเกลื่อนโลก ซึ่งเขานำไปค้าขายเพื่อตอบสนองต่อค้นหาให้บรรดาเศรษฐกิจ...

ไม่สิ! ขอเพียงเป็นใครก็ได้ที่มีเงินจ่าย เขาก็พร้อมจะส่งลูกน้องในสังกัดให้ไปหยิบสินค้าที่อีกฝ่ายต้องการมาในทันที ไม่ว่าจะเด็กสาว เด็กหนุ่ม คนแก่ชรา ขอเพียงแค่มียุเงินจ่ายอย่างสมน้ำสมเนื้อ เขาก็เต็มใจที่จะทำงานให้ได้อย่างมีความสุข

มีเพียงแค่นั้น เขายังแอบส่งลูกน้องให้ลักพาตัวเด็กหนุ่มและเด็กสาวที่หน้าตาดี มาบ่าเรอเขาอีกทางหนึ่งด้วย จะเรียกว่าทั้งขายได้เงิน ทั้งหาความสุขใส่ตัวได้ตลอดเวลา ก็คงไม่ผิดนัก

แล้วถึงจะมีผู้คนหายไปเท่าไรก็ไม่มีการสนใจ แต่ต่อให้มีใครมาสนใจอย่างมากเขาก็แค่ส่งสินบนเป็นทรัพย์สินและสินค้าพิเศษชนิดนี้ไปยังเจ้าหน้าที่ระดับสูงให้ช่วยปิดบังเรื่อง หรืออย่างน้อยก็ทำให้คนที่ต้นสาระแนมาสนใจหายไปแบบสินค้าหรือเสียชีวิตแบบอุบัติเหตุก็เพียงพอแล้ว

คติในใจของเขาคือ คนอ่อนแอสมควรเป็นเหยื่อของผู้แข็งแกร่ง...

เขาเหลียวมองไปยังเด็กสาวผมสีน้ำตาลอ่อนคนหนึ่งที่นั่งนอนนิ่งอยู่ในแคปซูล ซึ่งคำคิดนี้จะเป็นอีกคำหนึ่งที่เขาจะได้สนุกอย่างสุดเหวี่ยง พอนึกคิดถึงสิ่งที่กำลังจะไปทำ ก็รู้สึกเคลิบเคลิ้มจนเปลอเอ่ยด้วยน้ำเสียงเปี่ยมสุขว่า “ยอดเยี่ยมจริงๆ ที่เราได้เป็นหัวหน้าของที่นี่ ฮ่าๆ”

ในช่วงพริบตาแห่งความสุข ปากของเขาก็ถูกปิดด้วยมือล่องหนข้างหนึ่ง พร้อมกับมีบางอย่างถูกฉีดใส่ที่ต้นคอของเขา นัยน์ตาของเขาทอแววตื่นตระหนกในใจได้แต่หวาดผวากลับสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน มือทั้งคู่รีบควานหาอาวุธประจำกาย แต่มันหายไปแล้ว ร่างกายของเขาทรุดลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว ก่อนจะ

ค่อยๆ สลายหายไปเหลือเพียงกองฝุ่นเล็กๆ ที่จมอยู่ในกองเสื้อผ้าและเครื่องประดับของเขา

เพียงเสี้ยววินาที ด้านหลังของกองเสื้อผ้าก็ปรากฏร่างกายของชายคนหนึ่ง ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับชายที่สวมชุดสูทชุดเป็นผ้าแฝดกันเลยทีเดียว เขาเอ่ยด้วยเสียงที่ใกล้เคียงกันว่า “นั่นสินะ ขอบใจที่นายเป็นหัวหน้าที่อ่อนแอซะขนาดนี้ ผมเลยทำงานนี้ง่ายขึ้น หึๆ”

บุรุษผู้นี้ก็คือเจ้าหน้าที่แอล ที่แอบซ่อนตัวเตรียมช่วยเหลือตัวประกันอยู่อย่างเงียบเชียบ แต่แล้วกลับมีผู้มาเยือนที่ทำให้เขาต้องนึกอย่างรวดเร็ว่าควรจะทำอย่างไรดี

ในขณะที่ต้องหลบซ่อนตัวจนกว่าหน่วยจู่โจมจะเข้ามาถึงเช่นนี้ เขาไม่สมควรก่อเรื่องจนเสียการใหญ่ แต่พอสแกนใบหน้าเพื่อค้นหาประวัติของชายหนุ่มในชุดสูทจากคลังข้อมูลอาชญากรที่ได้ติดตัวมาก็พบว่า บุรุษหนุ่มคนนี้เป็นระดับรองหัวหน้าของแก๊งค์คูลฟ และรายละเอียดปลีกย่อยอีกจำนวนหนึ่งที่เขาได้มาจากหน่วยวิเคราะห์ข้อมูล กระนั้นก็ยังคงไม่คุ้มค่าที่จะเสี่ยง เพราะระดับรองหัวหน้าก็เชื่อว่าใหญ่ที่สุดไต่บ่อมปรการแห่งนี้

แต่พอเขาได้ยินอีกฝ่ายประกาศว่าตนเองเป็นหัวหน้าแก๊ง ซึ่งข้อมูลส่วนนี้ของหน่วยวิเคราะห์ข้อมูลคงยังไม่ได้แก้ไข มันทำเอาเขาต้องลอบขโมยอย่างเบี่ยงมุม เพราะขอเพียงแค่เขาจัดการทำให้ชายคนนี้หายไป แล้วปลอมแปลงเป็นอีกฝ่ายภารกิจของเขาจะสะดวกสบายขึ้นอีกหลายเท่าตัว

ในใจก็ได้แต่พรั่นกลัวว่าคุณ ส่วนมือทั้งคู่ก็จัดแจงมอบความตายให้อีกฝ่าย หวังว่าอีกฝ่ายคงมีความปีติยินดีที่ได้ตาย อย่างน้อยก็ได้กระทำความดีเสียสละชีวิตของตนเองให้แก่ผู้บริสุทธิ์ ซึ่งมันคงเป็นภาระที่เบาๆ น้อยๆ เพื่อเวลาที่เขาลงมือไปจะได้ทนทุกข์ทรมานลดน้อยลงสักนิดนี้

หลังจากที่แอลสวดภาวนาในใจให้อีกฝ่ายลงมือไปใช้หนี้กรรมอย่างมีความสุขเสร็จ ก็เหลือมุมมองชุดสูทที่กองสมอยู่บนพื้นเล็กน้อย ‘แม้รสนิมจะเย็นไปนิด แต่เราก็คงต้องสวมเสื้อแบบเดียวกับเจ้าหมอนี่ละมั้ง’

เขายกมือขึ้นสัมผัสสภาพอากาศมือสองสามครั้ง เสื้อผ้าของเขาก็เปลี่ยนจาก

ชุดสูทสีเทาเป็นชุดเดียวกับของหัวหน้าแก๊งสาขาในพริบตา พร้อมทั้งตรวจค้น กองเสื้อผ้าของอีกฝ่ายจนได้นาฬิกาข้อมือมาไอโฟนข้อมูลที่ตนเองต้องการ

ส่วนสิ่งของที่เหลือเช่นแหวนและเข็มกลัดเขาก็รีบตักแต่งใส่ให้เหมือนที่ อีกฝ่ายใส่เมื่อสักครู่ ส่วนพวกเสื้อผ้าใช้น้ำยาบางอย่างพ่นใส่เล็กน้อยก็หายไป จนหมดสิ้นไม่เหลือร่องรอยใดๆ ทั้งเอาไว้

“หัวหน้าครับ พวกเรานำไปขึ้นรถเรียบร้อยแล้วครับ ยังมีคำสั่งสินค้า อีกหรือเปล่าครับ” เสียงของสมาชิกแก๊งคนหนึ่งดังขึ้นมาจากประตูทางเข้าโกดัง

แอลริบบิ้นหน้าเคร่งเครียด กลับหลังหันไปตวาดด้วยความโกรธว่า “เจ้า ลูกค้าเฮงชวยเอ๊ย”

มันทำเอาลูกน้องทั้งสองสะดุ้งในทันที

“พวกแก เจ้าแก่งั้นเหี้ยมันยกเลิกสินค้าแล้ว พวกแกรีบไปเอาสินค้า กลับมาเก็บในโกดัง แล้วส่งรวมพล ท่านคูโลฟมีคำสั่งด่วนมาหาข้าเมื่ออีก”

ด้วยคำสั่งที่มาอย่างรวดเร็วทำเอาลูกน้องทั้งสองต่างมีเหงื่อออกทำอะไรไม่ถูก แอลริบิตวาดสิ่งอีกครั้ง ทั้งสองคนจึงรีบวิ่งกลับไปนำแคปซูลกลับมาวางที่ เดิม แล้วเร่งรีบไประดมพลตามคำสั่งอย่างรวดเร็ว...

ในลานกว้างของป้อมปราการ หรือซ่องโจรของแก๊งคูโลฟสาขาเมือง 104 เจ้าหน้าที่พิเศษแอลจ้องมองพวกสมาชิกแก๊งทั้งหมดด้วยรอยยิ้มร่าเริง ซึ่งเป็น รอยยิ้มประจำตัวของคนที่เขาปลอมแปลงอยู่ในเวลานี้

เหล่าลูกน้องต่างท้องไส้ปั่นป่วน เพราะรอยยิ้มของหัวหน้าแก๊งที่เพิ่งจะได้ เลื่อนขั้นมาเมื่อไม่กี่สัปดาห์นี้ มันบ่งบอกว่าเขากำลังอยากสังหารคน ซึ่งส่วนใหญ่ จะเป็นคนทรยศ หรือสายลับของตำรวจที่แฝงตัวเข้ามา

แอลกล่าวอย่างหนักแน่น “พวกเราโดนเจ้าหน้าที่ตำรวจโอบล้อมเพราะมี คนทรยศคนหนึ่งที่ดินปากโป้ง ซึ่งข้าได้เก็บมันไปเรียบร้อยแล้ว”

พวกลูกน้องต่างหน้าถอดสี ส่งเสียงอะอะกันไปทั่ว ส่วนใหญ่ต่างแค้น เสียงเอ่ยสาปแช่งพรรคพวกที่เสวยยิ่งกว่าหมา บังอาจทำเรื่องชั่วช้าเยี่ยงนี้ได้

แอลกล่าวต่ออย่างเยือกเย็น “ข้าขอสิ่งให้อพยพอย่างเร่งด่วน ออกตาม ทางหนีฉุกเฉินหมายเลข 1 2 และ 3 ทันที ส่วนสิ่งของต่างๆ ไม่ต้องโยกย้าย

ท่านคูโลฟสั่งการมาแล้วว่าเดี๋ยวค่อยเอากลับคืนมาที่หลัง เอ้า! พวกแกเริ่มหลบหนีได้ จับกลุ่มกันเอาไว้ดีกว่า”

ในขณะที่สมาชิกร่างส่วนใหญ่เริ่มเคลื่อนย้าย ก็มีสมาชิกร่างบางคนเข้ามา กล่าวด้วยความแปลกใจ ซึ่งก็คือรองหัวหน้าแก๊งสาขานี้แหละ ซึ่งเขามีสีหน้าไม่ไว้วางใจ แล้วยังชักชวนพรรคพวกเดินเข้ามาหาแอลด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“หัวหน้า ทำไมผมไม่ได้ยินคำสั่งนี้จากท่านคูโลฟเลยล่ะ”

แอลที่เห็นอีกฝ่ายไม่ทำตามคำสั่งแยมยิ้มขึ้นมาอย่างยินดี เพราะสิ่งนี้ต่างหากที่เขาต้องการ เขาตวาดไล่อีกฝ่ายอย่างรุนแรง “แกไอ้คนทรยศ ข้าได้รับคำสั่งลับมาให้สังหารแกที่บังอาจคิดจะเข้าสวมมิกัดี้แก็งโจอาตี้”

ปากว่าไวแล้ว แต่มือของเขากลับไวกว่า จัดการควักอาวุธประจำตัวของหัวหน้าแก๊งคนนี่คือปากกาสีดำที่เหน็บอยู่ตรงกระเป๋าสีเสื้อ ปล่อยแสงเลเซอร์เข้มข้นสีแดงยาวเกือบหนึ่งเมตรออกมาสะบัดศีรษะของอีกฝ่ายในเสี้ยววินาที พร้อมสั่งการให้พวกลูกน้องที่เหลือรีบเข้าสังหารคนของรองหัวหน้าแก๊งอย่างเหี้ยมโหด ซึ่งสมาชิกร่างที่ทราบว่าเป็นคนทรยศต่างก็พุ่งเข้าไปสังหารอีกฝ่ายโดยไม่สนใจว่า อีกฝ่ายจะร้องขอชีวิตหรือไม่

จากนั้นก็เริ่มทยอยออกไปสู่กับดักขนาดใหญ่ ที่มีจีซึ่งนำตำรวจหน่วยพิเศษ มาวางตาข่ายกับดักเตรียมการจับกุมเอาไว้อยู่ล่วงหน้า ซึ่งนั่นจับเป็นมากกว่าจับตาย เพราะพวกเขาต้องการข้อมูลอีกมาก...

แผนการต่อเนื่อง โล่แห่งสติภาพ และ เรื่องที่ไม่อยากจะเชื่อ

การจับกุมเป็นไปอย่างง่ายดาย เพราะเหล่าสมาชิกแก๊งต่างวิ่งหลบหนีไป ยั่งรถเหาะที่แอบซ่อนเอาไว้ ด้วยคาดหวังว่าตนเองจะสามารถเร่งเครื่องบินหนีออกจากวงล้อมไปได้ทันทั่วทั้งที่ แต่รถเหาะทั้งหมดล้วนถูกทำให้เสียหาย จนมีอาจจะลอยตัวได้แม้แต่คันเดียว

แอลที่ปลอมตัวเป็นหัวหน้าแก๊งรีบตะโกนสั่งให้หยุดสู้และต่อต้านเจ้าหน้าที่โดยแอบสั่งการลับๆ “เดี๋ยวค่อยจ่ายเงินประกันตัวออกจากคุกอย่างทุกครึ่ง ท่านคูโลฟไม่ทิ้งพวกเราแน่นอน”

ผลลัพธ์ที่ออกมาคืออย่างไม่น่าเชื่อ พวกสมาชิกแก๊งต่างยอมรับการจับกุม เพราะเมื่อพวกเขาย้อนคิดได้ว่านี่ก็ไม่ใช่การโดนจับกุมครั้งแรก และปกติก็มักจะโดนขังเล่นสักชั่วโมงหรือสองชั่วโมงเป็นประจำอยู่แล้ว เดี่ยวพอถึงเวลาที่จะมีทนายความมาประกันตัวกลับไปนอนที่รังโจรของพวกเขาอย่างทุกครั้ง ดังนั้นจึงไม่คิดต่อต้านให้เจ็บเนื้อเจ็บตัว หากแต่ยิ้มเยาะพวกตำรวจที่ออกมาทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยเปล่า

ส่วนสาเหตุหลักที่พวกเขาไม่หนีก็คือ หัวหน้าแก๊ง (แอล) ยอมเดินเข้าไปรับการจับกุมด้วยตนเอง แล้วยังอุยน้ำลายใส่เจ้าหน้าที่ระดับสูง ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่โต้ตอบ แล้วยังสั่งห้ามเจ้าหน้าที่ตำรวจคนอื่นทำร้ายหัวหน้าแก๊ง อีกทั้งยังเดิน

เข้าไปโค้งหลังเชื่อเชิญหัวหน้าแก๊งให้เดินขึ้นรถตำรวจด้วยตนเอง

แน่นอนว่าผู้ที่โดนอุยน้ำลายใส่ นั่นมิใช่ใครอื่น แต่เป็นเจ้าหน้าที่ที่จับผิดนิ้ม หากแต่แอบกระซิบตอนเดินเคียงข้างแอล “เฮ้ย ไอ้คุณหัวหน้าแก๊ง ไม่เล่นแรงเกินไปหรือครับ”

แอลยิ้มเขินใส่อีกฝ่ายให้พวกลูกน้องเห็น “แรงอะไร ปกติข้าก็ชอบเล่นแบบนี้อยู่แล้ว ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะของเขาดังพอให้สมาชิกแก๊งรอบข้างได้ยิน ซึ่งผลลัพธ์ก็ออกมาดียิ่ง สมาชิกแก๊งทุกคนรู้สึกหึงเกริมมากกว่าเดิม ถึงขั้นคิดว่าพวกตนเองเพียงเข้าไปเดินชมสถานีตำรวจแบบทุกครั้ง แกมครั้งนี่ยังจะดูเท่กว่าครั้งใดๆ เพราะไปกันยกแก๊ง ยามเมื่อพวกเขาถูกปล่อยออกจากสถานีตำรวจ พวกเขาจะก้าวเดินออกมาอย่างพร้อมเพรียงกันซึ่งมันจะต้องดูเตะเบิดเถิดเทิงเป็นแน่แท้

ตามปกติแล้วการที่พวกเขาโดนจับกุม มันก็เป็นเพียงแค่การเพิ่มชื่อเสียงให้เจ้าหน้าที่ระดับสูงแถวนี้ที่คอยรับสินบนเท่านั้น แต่คงไม่มีสมาชิกแก๊งคนไหนคาดคิดเอาไว้หรอกว่า กว่าพวกเขาส่วนหนึ่งจะได้ออกมาชมโลกอีกครั้ง มันเป็นเวลาหลังจากนี้นานเกินกว่าห้าสิบปี และยังมีผู้คนเกินครึ่งที่โดนโทษประหารชีวิตในขณะที่อยู่ในคุกอีกด้วย

เมธัสเข้ามาอยู่ในโกดังเก็บแคปซูลเตียงนิทราแล้วก็มิไบหน้าเคร่งเครียด

เพราะว่าเขาหาแคปซูลเตียงนิทราของมิเซลไม่เจอ จึงรีบเปิดดูเครื่องบันทึกภาพทั้งหมดที่อยู่ในบ่ออมปรากฏพบว่า แคปซูลของมิเซลได้ถูกเคลื่อนย้ายไปในทันทีที่มาถึง ส่วนสถานที่ที่ขนส่งไปนั้นน่าจะเป็นอวกาศ...

ที่เขาสันนิษฐานเช่นนั้นก็เพราะว่าแคปซูลเตียงนิทราได้ถูกเปลี่ยนเป็นแคปซูลนิทราแบบพิเศษที่ใช้ในอวกาศเท่านั้น และผู้ที่ควบคุมไปก็เป็นพวกทหารรับจ้างอาชีพทุกคน จากคลังข้อมูลประวัติล้วนแจ้งว่าเป็นตัวอันตรายพอสมควร และที่เหลือเกือบสิบสองคนก็ล้วนเป็นพวกลูกน้องระดับสูงของแก๊งคูลอฟ ซึ่งมีฝีมือค่อนข้างสูงมากเช่นกันและพวกเขาได้ใช้เส้นทางฉุกเฉินขนส่งแคปซูลนั้นออกไปขึ้นรถเหาะแบบพิเศษที่ดาวเทียมไม่สามารถจับภาพได้

แอลเห็นแล้วก็เชื่อว่าคงเป็นการนำไปแลกเปลี่ยนในสถานที่ปลอดภัยมากกว่านี้ เพราะถ้าโจอาตัดที่ราบที่ตั้งก็คงส่งคนจำนวนหนึ่งบุกเข้ามาโจมตีป้อมปราการ และชิงตัวมิเชลไปเนิ่นนานแล้ว

เจ้าหน้าที่จีที่บัดนี้กลับมาอยู่ในชุดสูทสีแดงยกมือตบขาปลอบใจอีกฝ่าย เขาเองก็ทราบเรื่องโดยคร่าวๆ แต่งานของพวกเขายังคงต้องดำเนินต่อไปในภาคพื้นโลก เพราะยังคงมีป้อมปราการอีกหลายแห่งที่รอให้เจ้าหน้าที่พิเศษระดับพวกเขา เป็นผู้บุกโจมตีด้วยตนเอง

ถ้าจะบอกว่าที่โจมตีป้อมปราการแห่งนี้แตกได้ง่ายดายเพราะดวงเฮง ก็คงกล่าวไม่เกินเลยไปนัก ด้วยมือดีของแก๊งต่างออกเดินทางไปจากป้อมพร้อมกับมิเชลหมดแล้ว แอลพบเจอหัวหน้าแก๊งสาขาโรคจิตเดินเข้ามาให้จัดการอย่างง่ายดาย สมาชิกแก๊งก็หลงเชื่อง่ายเพราะสมองกลวงอย่างน่าอัศจรรย์...

หากไปบอกใครก็คงไม่มีใครเชื่ออย่างแน่นอนว่า นี่เป็นปฏิบัติการหลายรังแก๊งมาเพียที่มีชื่อเสียงโด่งดัง โดยที่ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจบาดเจ็บแม้แต่คนเดียว

ยกเว้นเพียงเจ้าหน้าที่จีที่บาดเจ็บทางจิตใจ เพราะโดนเพื่อนร่วมงานถูกน้ำลายใส่หน้าต่อหน้าสาธารณชน ต่อด้วยการโดนสมาชิกแก๊งหัวเราะเยาะอย่างเสสา หากเป็นปกติเสียงหัวเราะเหล่านี้คงเงียบหายไปภายในไม่กี่ครั้งนาที่ เพราะเจ้าหน้าที่จีคงเข้าสังหารเหล่าสุนัขปากเปราะทั้งหมดในช่วงพริบตา

แอลจ้องมองภาพอย่างละเอียดพร้อมเสนอแนะขึ้น “เอ็มพวกเรากลับไปยังจุดที่ 32 ก่อนเถอะ แล้วลองรายงานเรื่องทั้งหมดให้หน่วยวิเคราะห์ข้อมูลค้นหาจุดหมายปลายทาง”

เมธัสได้แต่ผงกศีรษะรับฟังคำแนะนำของเพื่อนร่วมงานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะในตอนนี้ นี่คงเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้วในการตามหาน้องสาวบุญธรรมของเขา

ณ ห้องอันเงียบเชียบ

โจอาตัดยังคงนั่งรออย่างเบื่อหน่าย มันเป็นครั้งแรกที่เขาไม่คิดจะทำอะไรอย่างอื่นนอกเสียจากการนั่งรอ ซึ่งสำหรับเขามันช่างน่ารำคาญยิ่งนักเมื่อต้องมานั่งรอคอยการติดต่อจากพวกลูกพี่ลูกน้องของเขา

ไม่นานนักก็ปรากฏหน้าต่างขึ้นด้านหน้าของเขabanหนึ่ง

คูโลฟักัดฟันกล่าวด้วยเสียงเคร่งเครียดจริงจัง “น้องรัก แกแอบติดสินบน ตำรวจ สั่งให้พวกมันบุกเข้าทำลายข้อมูลปรากรการของข้างนี้แหละ”

โจอาตี้ได้ฟังก็คิดในใจอย่างหนึ่งว่า ‘เฮอะ ทำเรื่องชั่วจนพลาดท่าแต่ดันมา โทษคนอื่น อ่อนแอเสียจริงๆ เจ้าชู้ฉลาด’

เขายิ้มอย่างเย่อหยิ่ง “ทำไมข้าต้องทลายรังเหยๆ ของแกด้วยล่ะ คูโลฟ”

คูโลฟกระซอกเสียงขึ้น “ถ้าไม่ใช่แก แล้วจะเป็นใคร นี่แกคิดเบี้ยว ข้อตกลงกับพวกเราใช่ไหม”

พริบตาเดียวกันนั้น ก็ปรากฏหน้าจอขึ้นอีกสองจอ ซึ่งเป็นจีโอเน่ และ มิเคลิโน่แน่นอน

โจอาตี้ส่ายหน้า พร้อมยิ้มอย่างเหยียดหยาม “พวกแกนี่ถ้าไม่รวมหัวกันมา ค่อย คงไม่กล้าคุยกับข้าเพียงลำพังสินะ ฮีๆ”

ใบหน้าของทั้งสามคนเริ่มมีร่องรอยของความโกรธเกรี้ยวปรากฏขึ้น

จีโอเน่บ่นรอยยิ้มเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเยียบเย็น “น้องรัก พวกพี่แค่อยากคุย ด้วยดีๆ... ก่อนหน้านั้นพวกเราก็เจรจาทำจนบรรลุข้อตกลงแล้ว ทำไมถึงมากระตุก ขาหลังกันล่ะ”

มิเคลิโน่สบตากับโจอาตี้แวบหนึ่ง แล้วส่ายหน้าพลางพูดเสียงราบเรียบ “มันไม่ใช่ฝีมือของโจอาตี้ สงสัยจะเป็นฝีมือของพวกอื่นเสียมากกว่า”

คูโลฟจ้องมองมิเคลิโน่ด้วยความงุนงง ซึ่งอีกฝ่ายก็ยกไหล่อธิบายต่อ “หากเป็นฝีมือของเจ้าน้องคนนี่จริงๆ มันคงไม่ทำอะไรๆ ที่เสี่ยงต่อการผิด ข้อตกลงหรอก สมองระดับมันต้องคิดได้แล้วว่า ยัยเด็กนั้นถูกเคลื่อนย้ายไปที่อื่น รอคอยพวกเราสั่งการเปลี่ยนสถานที่ส่งมอบอีกที ใช่ไหมน้องรัก”

โจอาตี้จ้องมองอีกฝ่ายด้วยสายตาแข็งกร้าว พร้อมพยักหน้าเพียงครั้งเดียว

คูโลฟลอบขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจ เพราะโดยปกติไม่น่าจะมีใครรู้เรื่อง ที่เขากับมิเคลิโน่เป็นหุ้นส่วนค้ำหนุนกันมาได้เกือบสองปี และต่อให้รู้ก็น่าจะ โดนเก็บหรือจ่ายค่าปิดปากไปตามอรรถาศัยของแต่ละคน

โจอาตี้ส่ายหน้าให้ความเขลาของอีกฝ่าย “พวกแกประเมินคนระดับ

รัฐมนตรีดำไปแล้ว อย่างน้อยเจ้านันมันคงมีดีพอสมควร”

เขานึกไปถึงบุรุษร่างสูงผอมดำที่เดินเคียงข้างมิเชล และคลีอี้มหวานให้กัน และกัน ก็ต้องผลอึกคักฟันกรอด “มันต้องเป็นเจ้านันแน่ๆ”

พี่น้องทั้งสามต่างจ้องมองอีกฝ่าย ซึ่งหลังจากประโยคนั้นก็ทำให้พวกเขาเริ่มเข้าใจสถานการณ์ขึ้นมาบ้าง เด็กสาวที่พวกเขาสังลักพาตัวมา บังเอิญเป็นบุตรบุญธรรมของรัฐมนตรีคนหนึ่ง ซึ่งหากทราบวาสถานะของเด็กสาวเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็คงไม่แกว่งเท้าหาเสี้ยนอย่างเด็ดขาด

แต่ในเมื่อแผนการดำเนินไปเรียบร้อยแล้วก่อนพวกเขาทั้งสามจะทราบถึงข้อเท็จจริงนี้ ก็เปรียบเสมือนชีหลังเสื่อยากที่จะลงมา จึงได้แต่ลอบภาวนาวาหลักฐานปลอมทั้งหมดที่ทิ้งเอาไว้ให้เป็นเบาะแสสาวถึงผู้กระทำผิด จะทำให้คนของรัฐมนตรีเฟื่องเล้งไปยังโจอาตีเท่านั้น ต่อให้เรื่องเกิดแดงขึ้นมาจริงพวกเขาก็แค่ทำลายศพของมิเชลทิ้ง แล้วแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ต่อไป แต่ถ้าหากสถานการณ์เป็นเช่นนั้น โจอาตีที่กำลังคลั่งมิเชล คงกลายเป็นหมาบ้าเข้าโจมตีพวกเขาทั้งสามอย่างแน่นอน

แล้วใครล่ะ ที่อีกฝ่ายจะขอแลกตายด้วยเป็นคนแรก

พวกเขาต่างก็หวาดกลัววาจะสูญเสียกองกำลังของตนเองทั้งนั้น จึงพยายามไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นอย่างเด็ดขาด

โจอาตีที่เริ่มควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ พุดห้วนๆ “เฮ้ย สถานที่แลกเปลี่ยนยังเป็นที่นี่เดิมหรือเปล่า”

มิเคลิโนผงกศีรษะ “ยังเป็นที่นี่เดิม”

คูโลฟจ้องมองนัยน์ตาที่ยังคงเต็มไปด้วยพลังชีวิตของโจอาตี ในใจก็นึกหัวนเกรงอย่างบอกไม่ถูก “มันเชื่อมั่นวาจะรอดหลังจากนี้หรือไง เจ้าเด็กสารเลวเอ๊ย”

โจอาตีคล้ายพอจะเดาความคิดอ่านของอีกฝ่ายได้จึงเผยอยิ้มเหยียดหยาม “คูโลฟ แกร็บหารังซุกหัวซ่อนหางสั้นๆ ของแกเอาไว้ดีๆ ละ ไม่ยั้งันเกิดพวกสุนัขรับใช้รัฐบาลบุกจับกุมแกได้ก่อนที่การแลกเปลี่ยนจะแล้วเสร็จละก็ แกคงโดนตัดสิทธิ์จากทรัพย์สินที่ข้าจะโอนให้แน่ๆ หึๆ”

แม้คูโลฟจะโกรธเคืองในวาทะข่มขู่ของอีกฝ่าย แต่เขาเองก็หวาดหวั่นเรื่องนี้ไม่น้อยเช่นกัน จึงรีบตัดการติดต่อในทันที

ส่วนอีกสองคนได้แต่หัวเราะเบาๆ แล้วตัดการติดต่อเช่นกัน

หลงเหลือเพียงชายหนุ่มที่มีรอยยิ้มเย็นซา แววดตาที่เต็มไปด้วยปัญญาเริ่มทอประกายขึ้นอีกครั้ง เสียงหัวเราะที่เต็มไปด้วยความเหยียดหยามดังขึ้นดุจปีศาจร้าย พร้อมกับใครคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง ซึ่งมันจะเป็นการสวนกลับเหล่าลูกที่ลูกห้อง... ญาติสนิทที่แสนจะน่าชิงชัง...

คูโลฟเปิดการติดต่อหาพันธมิตรชั่วคราวทั้งสองคน

เขาจ้องมองคนทั้งสองอย่างร้อนรน เพราะการที่เขาโดนทำลายแก๊งสาขา มันทำให้อิทธิพลและกำลังรบลดลงไป แม้มันจะไม่มาก แต่หากยังโดนโจมตีจากทางตำรวจต่อไปเรื่อยๆ เขาก็มีสิทธิ์พ่ายแพ้ หากเกิดเหตุผิดพลาดขึ้นมา อย่างที่เขาคงต้องเข้าคุก แต่อย่างหนักอาจโดนพวกเจ้าหน้าที่สังหารได้ในขณะหลบหนี...

มิเคลินหัวเราะเบาๆ “ฮะๆ น่องรักแกลีมไปแล้วหรือไง ว่ายังไงเจ้าโจอาตีก็ต้องตายแทนแกอยู่แล้ว”

คูโลฟพูดเสียงสั้น “แต่ถ้าหากผิดพลาด... บัดโธเอ๊ย ไม่น่าลืมนตรวจสอบเบื้องหลังนั่นเด็กนั่นก่อนที่จะสั่งลักพาตัวมาเลย”

เขาเองก็ลอบเสียใจเช่นกัน เพราะคนที่บุกเข้าไปจับมิเซลล้วนเป็นคนของเขา หากคนของเขาโดนจับกุมในเวลานี้ แล้วทางรัฐมนตรีที่มาเป็นบิดาบุญธรรมไม่รับเงินค่าทำขวัญ เขาอาจโดนเล่นงานหนักอยู่มิใช่น้อย

จีโอนเย็มให้กำลังใจอีกฝ่าย “ไม่ต้องห่วงหรอกนะคูโลฟ พอการแลกเปลี่ยนเสร็จ น่องโจอาตีที่น่รักก็ต้องเข้าคุกแทนนายอยู่แล้ว”

คูโลฟเองก็เชื่อมั่นว่าแผนการที่วางเอาไว้ต้องสำเร็จ แม้ในปัจจุบันจะมีเรื่องผิดพลาดเกิดขึ้นหลายอย่าง เช่น เป้าหมายที่ตนเองลักพาตัวมา มีผู้ดูแลที่ใหญ่โตเกินจะรับมืออย่างๆ หรือเพื่อนของเป้าหมายเป็นหนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ที่สั่งให้ตำรวจที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาเข้าไปกับบริเวณรอบที่พักของโจอาตีจนหน่วยลอบสังหารที่ควรดำเนินการอดทำงานไปโดยปริยาย หรือแก๊งสาขาของตนเองโดนถล่ม

ไปหนึ่งแห่ง แต่ขอเพียงแผนการหลักที่เตรียมเอาไว้ยังคงดำเนินต่อไป นั่นก็คือ...

การแลกเปลี่ยนตัวประกัน เพราะขอเพียงหลังจากที่ลูกน้องของเขาส่งมอบ มิเชลให้สมาชิกแก๊งของโจอาตีสำเร็จ ซึ่งไม่ว่าโจอาตีจะยอมส่งมอบทรัพย์สินตาม ที่ตกลงกันเอาไว้หรือไม่ พวกเขาจะจัดการสั่งให้ตำรวจเข้าดำเนินการจับกุม คนกลุ่มนั้นในทันที แล้วที่นี้โจอาตีก็ต้องเข้าไปนอนในคุกอีกนาน พร้อมทั้งความผิด ที่พวกเขากระทำมาอีกจำนวนมากจะถูกชดเชยไปให้โจอาตีเพียงคนเดียว ซึ่งอีก ฝ่ายอาจโดนโทษประหาร หรือจำคุกไปตลอดชีวิต...

มันคือแผนการต่อเนื่องที่จะไม่ให้อีกฝ่ายมีโอกาสพลิกฟื้นหรือผุดออกมา จากนรกได้ชั่ววันจันทร์

มิเชลโน้มน้ำปลางปรึกษาเรื่องรายละเอียดที่หลีกเลี่ยงกับคนทั้งสองต่ออีก เล็กน้อย แล้วค่อยยุติการสื่อสาร จากนั้นต่างคนต่างไปดำเนินแผนการของตนเอง ต่อไป...

คูโรว์นี่ก็ตรึงตรองเล็กน้อยแล้วลุกขึ้นยืนพร้อมสั่งการลูกน้องคนสนิท ลิบกว่าคน ให้ติดตามเขาออกจากฐานหลักในทันที เพราะเขาเองก็ยังมีอาจประมาท โจอาตี หรือคนของรัฐบาลที่อาจบุกเข้ามาแย่งหลักของเขาได้ทุกเมื่อ

หากแม่สิ้นชีพก่อนได้ทรัพย์สินและอำนาจ ที่ทำมาทั้งหมดก็จะสูญเปล่า ดังนั้นชีวิตต้องมาก่อน นี่คือการคิดประจำตัวของเขา...

แอลฟาคือหน่วยงานลับของทางรัฐบาลที่เพิ่งจัดตั้งมาได้ไม่นานมากนัก

โดยสมาชิกในหน่วยจะมีเท่าตัวอักษรภาษาอังกฤษ 26 ตัว พวกเขาทั้งหมดล้วน ถูกคัดเลือกจากเจ้าหน้าที่พิเศษหรือทหารชั้นสูง ซึ่งมีทักษะในด้านลอบสังหาร โจรกรรมข้อมูล และการต่อสู้สมบุรณ์แบบสูงสุด

นัมเบอร์เป็นหน่วยงานที่รองลงมาจากแอลฟา มีจำนวนทั้งหมดหนึ่งร้อยคน เริ่มจากเลข 00 - 99 เป็นผู้ที่มีความสามารถรองจากแอลฟาเพียงเล็กน้อย หากเจ้าหน้าที่ระดับแอลฟาเสียชีวิต เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานนัมเบอร์จะเข้าทดแทนตาม ความเหมาะสมโดยปกติจะถูกเรียกว่าหน่วยสนับสนุน คอยรับบทบาททำงาน สนับสนุนเจ้าหน้าที่ระดับแอลฟา หรืออาจปฏิบัติหน้าที่ด้วยตนเองในบางครั้ง

บางคราว

บาเบลเป็นหน่วยงานชั้นล่างสุดมีจำนวนถึง 1,500 คน ประจำการอยู่ตามเมืองต่างๆ ทั่วทั้งโลกและอวกาศ ดำเนินชีวิตเหมือนประชาชนปกติทั่วไป คอยทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลข่าวสารทั้งหมด แล้ววิเคราะห์แจกแจงอย่างละเอียด ส่งมอบให้แก่เจ้าหน้าที่ระดับแอลฟาและนัมเบอร์ โดยปกติมักจะถูกเรียกว่าผู้ช่วยหรือหน่วยวิเคราะห์ข้อมูล ระดับความสามารถจะห่างชั้นจากหน่วยงานทั้งสองพอสมควร แต่ก็มีทักษะต่อสู้อีกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทั่วไประดับหนึ่ง จึงมีหน้าที่ช่วยงานวิปาคะ ทั้งเตรียมอุปกรณ์ ยานพาหนะ รวมไปถึงเรื่องชีวิตประจำวันในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของสองหน่วยงานข้างต้นได้ปลอมแปลงสถานะมาอยู่ร่วมกับคนปกติธรรมดา หรือที่เมธัสเรียกว่า 'พักร้อน'

ทั้งสามหน่วยงานนี้ถูกจัดรวมกันเป็นหนึ่งองค์กร เรียกว่า โลกแห่งสันติภาพ เพราะเป็นหน่วยงานพิเศษที่ต่อต้านผู้ก่อการร้าย และอาชญากรที่คิดสร้างปัญหาทำลายสันติภาพของโลกและอวกาศ

โลกแห่งสันติภาพเป็นเพียงแค่หนึ่งในสามหน่วยงานพิเศษของรัฐบาลโลกเท่านั้น เพราะยังมีอีกสององค์กรที่ทำหน้าที่อื่นเป็นพิเศษ ซึ่งแม้แต่สมาชิกส่วนใหญ่ในองค์กรโลกแห่งสันติภาพเองก็ยังไม่ทราบแน่ชัดในสถานะ และเป้าหมายของอีกสององค์กรเช่นกัน

โดยเฉพาะประชาชนปกติจะไม่รับรู้ถึงการคงอยู่ของสามองค์กรนี้ ยกเว้นเพียงเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาลและทางทหารเท่านั้น

ประชาชนก็จะทราบเพียงว่า นอกจากตำรวจที่ทำหน้าที่รักษากฎหมายตามปกติธรรมดาแล้ว ก็จะมีหน่วยงานข่าวกรองแห่งรัฐบาลโลก ตำรวจลับของรัฐบาล และเจ้าหน้าที่ปราบปรามพิเศษ เป็นสามสุดยอดเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลที่ทำหน้าที่รักษาความสงบตามกฎหมายอย่างลับๆ อยู่ในปัจจุบัน และเหล่าอาชญากรก็จะรับรู้เพียงเท่านี้เช่นกัน

การคงอยู่ของสามหน่วยงานข้างต้นเด่นชัดมากเท่าไร ก็จะทำให้องค์กรโลกแห่งสันติภาพและอีกสององค์กรลึกลับมากขึ้นเท่านั้น จนไม่มีใครคิดค้นหาเบื้องหลังของความเป็นจริง เพราะในบางครั้งเจ้าหน้าที่ในองค์กรก็อาจใช้สถานะ

พิเศษ แอบอ้างเป็นเจ้าหน้าที่พิเศษของสามหน่วยงานนี้เข้าจับกุมผู้ร้าย ซึ่งเหล่าประชาชนก็จะเชื่อเพียงว่า บนโลกมีเพียงสามหน่วยงานนี้ไปโดยปริยาย หากแต่แท้จริงแล้วยังมีอีกสามองค์กรที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์สำคัญๆ นับไม่ถ้วน

ในห้องนั่งเล่นของโรงแรม โชมองดูรายงานข่าวซึ่งกำลังแสดงเรื่องการบุกจับกุมสมาชิกแก๊งค์คูลิฟ นายน์ตาของเขาแปลงประกายเมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ปราบปรามพิเศษออกมาให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าว

นายูกิก็เห็นต้องส่ายหน้า “เฮ้ย แกจะดูไปถึงไหน นี่ใกล้เวลาเข้าเกมแล้วนะเพีย”

โซแบ็บกพร้อมยกมือไล่อีกฝ่ายอย่างรำคาญ “แกเข้าไปก่อนเถอะ ดุชิพวกเจ้าหน้าที่พิเศษที่ทำงานช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้าย ช่างน่าประทับใจจริงๆ”

จิไรยะเน้นแล้วก็หัวเราะเสียงดัง “ฮ่าๆ โซแกอยากดั่งแบบนี้มากกว่านะซี ไม่ใช่โซอยากช่วยเหลือคนอื่นหรอกนะ”

โซที่ได้ยินคำเยาะเย้ยของอีกฝ่ายหน้าแดงขึ้น หันไปชี้หน้าเพื่อนสนิทจอมป่วน “เจ้าจิไรยะ ข้ายังไม่ได้ล้างแค้นเรื่องที่แกเผาข้าต่อหน้าสาวๆ วงโซเรนเลยนะเว้ย มานี่ซี มาให้ข้าเตะซะดีๆ”

เขารีบวิ่งเข้าไปเตะจิไรยะอย่างรวดเร็ว

จิไรยะเอี้ยวตัวหลบแล้วรีบวิ่งเข้าห้องนอนทันที แต่ก็ยังยื่นหน้าออกมาตะโกนท้าทาย “จะล้างแค้นก็มาเจอในเกมก็แล้วกัน ฮ่าๆ”

พอพูดจบก็ปิดประตูแล้วล็อกเอาไว้อย่างรวดเร็ว ทำให้โซต้องรีบวิ่งกลับไปห้องนอนของตนเอง เพื่อเข้าไปในเกม แล้วตามล่าเจ้าตัวแสบที่เผาเขากลางเวที จนเป็นที่อับอายต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก

นายูกิที่นึกคิดถึงเวลาอันแสนระทึกนั้นก็รีบตะโกนไล่หลังโซ “ยังคิดยิงแค้นไว้ย โซรอข้าด้วย เตียวไปรุมตีบเจ้าจิไรยะพร้อมกันเลย”

เขาที่นึกคิดถึงตอนที่สาวๆ วงโซเรนขึ้นเวทีพร้อมกระชิบกระชาบกับพวกเพื่อนๆ ของเธอแล้วหัวเราะคิกคักพลางส่งสายตาขบขัน ก็อารมณ์ดีอดปุดๆ ในพริบตา

สองหนุ่มที่เต็มไปด้วยความอับอายผสมขุ่นเคืองรีบวิ่งเข้าห้องนอนของตน

อย่างรวดเร็ว ปล่อยให้สามสาวหัวเราะสนุกสนาน ส่วนผู้จัดการวงลอบส่ายหน้า
พร้อมมองดูรายงานข่าวอย่างเศร้าสลดใจ

เมธัสอยู่ในห้องยูเน็ตเพียงลำพังเพื่อรอคอยข่าวคราวของมิเชลที่หาย
สาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย ต่อให้ใช้อำนาจการค้นหาข่าวสูงสุดขององค์กรเขา มัน
ก็เชื่อว่าจะทราบทุกเรื่องราวอย่างชัดเจน...

ชายหนุ่มพลิกข้อมูลไปกลับอย่างว่องไว ในเวลานี้เขาอ่านข้อมูลทั้งหมดเท่าที่
หน่วยบาเบลจะรวบรวมส่งมาให้ได้ คำสารภาพที่ได้มามันทำให้จิตใจของเขาอ่อนล้า
ลง

สมาชิกแก๊งที่พวกเมธัสจับมานั้นโดนหน่วยบาเบลใช้ยาสะกดจิต แล้วจับ
สวมหมวกสมองกลสารภาพบาป (มันเป็นหมวกสมองกลแบบพิเศษที่ถูกปรับปรุง
ขึ้นมาเพื่อค้นหาข้อมูลจากความทรงจำของอีกฝ่ายโดยตรง ซึ่งมันจะได้ข้อมูลที่
ถูกต้องทั้งหมดในระยะเวลาอันสั้น) แต่ก็ไม่มีการพอจะให้ข้อมูลที่บอกถึงที่หมาย
ของกลุ่มคนที่พาตัวมิเชลออกจากบ้อมปราการที่ 140 - 4 ได้เลย...

สมาชิกหลักที่เป็นที่พิเศษซึ่งคอยดูแลแคปซูลที่คาดว่าเขาใช้กักขังมิเชล
ไปนั้น เป็นกลุ่มคนจากสาขาหลักของแก๊งคูลโฟ สมาชิกแก๊งสาขาเมือง 104 แต่
ร่วมมือในการลักพาตัว หลังจากนั้นก็ขอสมาชิกที่มีฝีมือของสาขานี้ไปเข้าร่วมงาน
ส่งสินค้าพิเศษทั้งหมดสามคน ซึ่งแม้แต่ตัวรองหัวหน้าแก๊งเองก็ไมรู้อะไรเรื่องนี้ (พวกเขา
ใช้เครื่องดึงความทรงจำจากสมองของผู้ที่เพิ่งจะเสียชีวิตไปได้ หากเพียงแต่มี
ระยะเวลาไม่เกินสี่ชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งแอลก็ใช้ยาพิเศษฉีดเข้าที่สมองของรองหัวหน้า
แก๊ง ยึดเวลาได้อีกระยะหนึ่ง แล้วเมื่อยึดใส่เครื่องอ่านความทรงจำ พวกเขาอยาก
จะตรวจสอบข้อมูลนานอีกเท่าไรก็ได้ เพราะในน้ำจะมีนาโนแมชีนรักษาเซลล์
ช่วยให้สมองไม่มีวันเสื่อมถอยหรือตายอีกต่อไปตราบเท่าที่ต้องการ)

แอลเองก็ลำบากใจเช่นกัน เพราะนี่ไม่ถึงว่าตนเองจะหุนหันพลันแล่น จน
กระทำการผิดพลาดสังหารตัวหัวหน้าแก๊งเร็วเกินไป อย่างน้อยควรตัดศีรษะของ
อีกฝ่ายเก็บซ่อนเอาไว้ชั่วคราว จนกว่าจะได้เรื่องสำคัญทั้งหมดแน่ๆ แม้มันจะ
เพิ่มโอกาสเสี่ยงต่อการโดนจับได้ ซึ่งอาจจะเกิดการกระทบกระทั่งในบ้อมแล้ว

เปลี่ยนเป็นคึกสงครามขนาดย่อมก็ตาม

เมธัสเองก็ไม่ได้ต่อว่าอีกฝ่าย เพราะบนโลกมีเรื่องมากมายที่ไม่อาจคาดการณได้ โดยเฉพาะในโกดังที่มีแคปซูลนับร้อยแคปซูล

ใครเล่าจะทราบว่ ในนั้นไม่มีมิเซลซึ่งเป็นเป้าหมายหลักอยู่ด้วย แต่ต่อให้ทราบเรื่องนี้พวกเขา ก็ยังคงต้องดำเนินแผนการจนผลลัพธ์ออกมาเช่นนี้ดังเดิม เพราะมันทั้งรัดกุมและมีความปลอดภัยสูงสุดแล้ว

อย่างน้อยปฏิบัติการในครั้งนี้ อาชญากรโดนจับกุมเกิน 93% เป้าหมายก็ปลอดภัย 100% นี่ก็ถือเป็นผลงานที่น่าประทับใจอย่างมากแล้วเช่นกัน เพราะอาชญากรได้มอบข้อมูลอันมีค่าที่จะโยงโย่งไปยังผู้ร่วมกระทำผิดทั้งในหน่วยงานรัฐบาล เอกชน และบุคคลธรรมดาอีกจำนวนมาก

เมธัสนี่ก็ตรึงตรองอย่างรอบคอบ แล้วเปลี่ยนเป็นมองไปยังการเคลื่อนไหวทั้งหมดของโจอาตีแทน ซึ่งผลลัพธ์ที่ออกมา ก็ทำให้เขากลับมา มีรอยยิ้มได้อีกครั้ง

ในช่วงเวลาหลังจากที่เกิดเหตุลักครุ่นหนึ่ง มีรถเหาะแล่นออกมาพร้อมกันสามคัน ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นรถเหาะประจำตัวของแก๊งโจอาตีอย่างแน่นอน

‘เร่งดูเป้าหมายชีว่ามันไปไหน’

ผลจากการเร่งเวลาทำให้พบว่า ในระหว่างทางรถเหาะทั้งสามได้รวมกลุ่มกับรถเหาะอีกสี่คัน และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนรวมทั้งหมดสิบหกคัน เข้าไปในสนามบินส่วนตัวของแก๊งโจอาตี แล้วยานบินขนาดเล็กสองลำก็บินออกจากสนามบิน ซึ่งจากการตรวจสอบก็พบว่ามันมุ่งหน้าไปยังสถานีอวกาศขนส่งที่ 305 แล้วไม่มีการออกเดินทางอีกเลย และสมาชิกแก๊งโจอาตีที่อยู่ในยานบินออกมาออกยานเพียงสองคน เป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง ซึ่งจากประวัติข้อมูลก็ทำเอาเมธัสรู้สึกตึงเครียด

‘อดีตทหารหน่วยจรรยาพิเศษที่มีประวัติว่าเสียชีวิตในห้องขังไม่ใช่หรือนั่นโจอาตี เธอมีความสามารถในการหาคนทำงานมากกว่าที่พี่คาดเอาไว้อีกนะ’

เมื่อเขาเริ่มตรวจสอบผลงานในอดีตของชายหญิงคู่นี้ก็ถึงกับต้องตกตะลึงในผลงานของทั้งสอง เพราะจากจำนวนงานที่ทำมันมากพอจะกล่าวได้ว่าเป็นอาชญากรสงครามได้สบายๆ อย่างน้อยรัฐบาลอวกาศคงไม่ประทับใจแน่นอน ถ้าพบว่านักโทษที่ควรอยู่ในคุกชั่วชีวิตออกมาเดินเฟ่นฟ่านในเขตอวกาศ

‘ทำไมไม่ปิดบังโฉมหน้า หรือซ่อนร่องรอย... อ้อ ที่แท้... อิม เอาเถอะ พวกนี้ไม่ใช่หน้าที่ของเรา อย่าไปสนใจเลย’ เขาส่ายหน้าเล็กน้อยพร้อมมองดูหน้าจ่ออื่นๆ ที่พอจะบันทึกสถานที่ที่ทั้งสองมุ่งไป

ในตอนแรกนั้น เมธัสสงสัยว่าทำไมทั้งสองถึงเคลื่อนไหวให้ผู้คนและกล้องบันทึกที่ติดตั้งตามสถานที่ต่างๆ จับภาพได้อย่างง่ายดายเช่นนี้ แต่พอสังเกตเห็นผู้ที่ลอบสะกดรอยตามคนทั้งสองก็เลยเข้าใจในการกระทำของอีกฝ่ายในทันที

ชายหญิงคู่นี้จำเป็นที่จะต้องเดินทางให้ทันแดนชัดเอาไว้ เพื่อที่จะให้คนของแก๊งคูโลฟที่ลอบจับตาดูพวกเขาอยู่ตลอดเวลาไม่สงสัยว่าพวกเขาคิดละเมิดข้อตกลงที่มีเอาไว้ หรือเล่นตุ๊กตานั้นเอง มิเช่นนั้นถ้าเกิดข้อผิดพลาดขึ้นมา อาจทำให้ข้อตกลงยกเลิก แล้วจะเกิดอันตรายต่อมิเชล...

สิ่งที่เมธัสคาดเดานั้นถูกต้องอยู่ไม่น้อย ด้วยความสามารถของทั้งสองยอมปกปิดร่องรอยทั้งหมดได้อย่างง่ายดาย แต่เพราะติดที่การเดินทางในครั้งนี้มาเพื่อแลกเปลี่ยน มิใช่ซ่อนเร้นลอบโจมตีเช่นทุกครั้ง หากพวกเขากระทำการปิดบังมากเกินไปจนความจำเป็น จนอีกฝ่ายเกิดความคลางแคลงใจขึ้นมา มันอาจส่งผลกระทบต่อแผนการโดยรวมของโจอาดีที่เป็นเจ้านายของพวกเขา จึงทำให้พวกเขาต้องเดินทางอย่างเปิดเผยเช่นนี้

เมธัสรวบรวมข้อมูลที่มีความเป็นไปได้อีกครั้ง แล้วจึงรีบส่งข้อมูลที่ค้นพบทั้งหมดไปยังหัวหน้าของเขา เพื่อขออนุญาตเข้าไปช่วยเหลือมิเชลอีกรอบ

เพียงชั่วครู่ หน้าจอหนึ่งซึ่งเป็นหัวหน้าของเขาที่ขมวดคิ้วเล็กน้อยก็ปรากฏขึ้น

เมธัสเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายก็เกิดความไม่สบายใจขึ้นมา

ชายชราส่ายหน้า “อ้อ อิม งานที่มีความเสี่ยงระดับนี้ผมคงอนุญาตคุณไม่ได้อีกแล้ว เพราะไม่มีเจ้าหน้าที่ระดับแอลฟาเข้าปฏิบัติงาน ซึ่งมันจะผิดกับกฎขององค์กร เข้าใจหรือไม่”

“ผมเข้าใจครับ แต่ผมจะไม่ใช้ความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปปฏิบัติการอย่างแน่นอนครับ”

“ผมเชื่อเช่นนั้นแต่...” ชายชราเสียบไปครู่หนึ่งพร้อมสบตาของเมธัส ทำเอา

เขารู้สึกตึงเครียดอย่างบอกไม่ถูก

ชายชราถอนหายใจเฮือกยาวพร้อมผงกศีรษะ “ก็ได้ๆ ผมเห็นว่าคุณไม่เคยทำหน้าที่ผิดพลาด จะให้โอกาสคุณเพียงแค่นี้ครั้งเดียว จำเอาไว้หากครั้งนี้ไม่พบเจอเด็กสาวคนนั้น คุณห้ามเข้าร่วมสืบค้นอีกต่อไป แล้วกลับไปพักผ่อนตามเดิม เข้าใจใช่ไหม”

“ครับ ขอขอบคุณมากครับ” เมธัสขานรับด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเจือดีใจ

“มันอาจเป็นโชคดีของคุณที่เจ้าหน้าที่ระดับนัมเบอร์ที่ 54 กับบาเบลที่ 388 วางอยู่ในห้องที่นั่น ดังนั้นผมจะให้พวกเขาเข้าร่วมปฏิบัติการในครั้งนี้ คุณจะได้พบพวกเขาทั้งสองภายในห้าสิบนาที ที่จุดนัดพบที่ 5 อุปกรณ์ทั้งหมดจะจัดเตรียมไว้ที่นั่น ขอให้โชคดี”

ชายชราส่งยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน แล้วจوابก็หายไป

เมธัสถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะถ้าจะให้เขารับมือกับสมาชิกแก๊งคูโลฟทั้งหมดเพียงลำพัง โอกาสเสียชีวิตในหน้าที่มีมากกว่า 80% เลยทีเดียว ซึ่งตามหลักแล้วจะถือว่าผิดกฎหลักของหน่วยงาน ที่ห้ามลงมือหากโอกาสเสียชีวิตเกิน 50% เพราะนอกจากจะเสียชีวิตของตนเองและทรัพย์สินขององค์กรแล้ว ยังอาจทำให้เหล่าอาชญากรทราบถึงตัวตนของพวกเขาได้ ซึ่งนั่นจะเป็นการทำให้สมาชิกในหน่วยงานทั้งหมดทำงานยากลำบากกว่าเดิมในอนาคต

‘ขอให้ครั้งนี้พบบ้องนะ... พี่อลิซช่วยคุ้มครองเธอด้วยนะครับ’

เขาได้แต่อธิษฐานในใจ เพราะหากในครั้งนี้อันตรายเกินไปเขาจะไม่เจอ เขาจะต้องกลับไปนั่งรอคอยข่าวเหกเช่นคนธรรมดาทั่วไปในทันที

ในเกม RWO

ณ บ้านหลังหนึ่งในเขตบ้านส่วนตัวที่ชื่อในนามของมิโคโดะ

มันเป็นเพียงบ้านไม้หลังเล็กๆ ที่พวกเขาเร่งรีบซื้อเพื่อที่จะออกจากเกมในครั้งก่อน ภายในตัวบ้านจึงไม่มีเครื่องเรือนอะไรมากนัก นอกจากสวนนอกบ้านที่แถมมากับบ้าน ซึ่งในตอนนั้นก็เพียงแต่ที่ดินโล่งๆ ไม่มีดอกไม้ มีเพียงรอยแตกของผืนดิน ชวนให้เหล่าเจ้าของบ้านรู้สึกอับเฉาเป็นอย่างมาก

ในตอนนั้นเหล่าลูกศิษย์ชุดแรกของเมธัส ที่ได้เข้าสู่เกมชั่วคราวหนึ่ง ก็กำลังอยู่ในบ้านหลังนี้ หลังจากการวิววยายเล็กน้อย ก็เริ่มสำรวจสถานะต่างๆ ของตนเอง จึงพบว่าในสำนักมีสมาชิกเพิ่มเติมอีกสามคน

นายูกิอ่านชื่อแล้วยิ้มแฉ่ง “ว้าว สมเป็นพี่เมธัส หาลูกศิษย์สาวๆ มาเพิ่มทีเดียวยสามคนรวด เยี่ยมไปเลย จะได้เจอใหม่น้า”

เขามองดูรายชื่อศิษย์น้องทั้งสามอย่างรำเริง ทำเอาเพื่อนในกลุ่มต่างหัวเราะออกมา

โซซึกุโหล่ เอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “แกอย่าดีใจให้มันมากนัก พวกศิษย์น้องไม่มีใครออนไลน์สักคน และต่อให้เจอก็คงไม่สนผู้ชายลั่นลาแบบแกหรอก มันต้องคนเท่มีรสนิยมแบบฉัน ฮ่าๆ”

รีบกับริกะส่ายหน้าให้สองหนุ่มที่หลงตัวเอง แล้วหันไปมองชายหนุ่มอีกสองหน่อว่าจะมีปฏิกิริยาเป็นยังไง ซึ่งก็พบว่าแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง จิโรยะยังคงอดอ้อนคาโตะหลังจากโดนสองหนุ่มและสองสาวรุมถีบไม่ยั้งหลังจากเข้าเกม ส่วนมิโคโตะกำลังยืนอ่านข้อความในช่องจดหมายอย่างชะมัดเขม่น

ริกะที่อยากรู้อยากเห็นจึงถามอีกฝ่ายในทันที “มิโคโตะ อ่านอะไรอยู่เธอ?”

มิโคโตะหันไปมองริกะกลางยึดแขนให้อีกฝ่ายอ่านจดหมายที่ตนเองกำลังอ่านอยู่ เพื่อให้อีกฝ่ายมาอ่านด้วยกัน

ริกะอ่านออกเสียงให้คนทั้งหมดได้ยิน “ถึงมิโคโตะ พี่ได้บัญญัติวิชาอาวุธไว้หลากหลายชนิด แต่ส่วนใหญ่จะเน้นตามที่เคยเห็นพวกเธอทั้งหมดใช้ ดั่งนั้น...”

มันเป็นจดหมายที่เมธัสส่งให้มิโคโตะ เพื่อบอกต่อกับเพื่อนร่วมกลุ่ม ให้สนใจในการฝึกวิชา ไปพบเจอกับเฟริก้า มิเซลและเฟลัน ศิษย์ใหม่ที่เป็นเพื่อนร่วมสำนัก รวมทั้งสั่งให้ไปหาผู้คนที่หลายคนเพื่อฝึกฝนทักษะในสายพลังอื่นๆ และการไปแก้ปัญหารากเหง้าของอีกสองทิศ เพื่อแลกอาวุธกับเกราะดีๆ มาใช้ติดตัว เข้าสู่การผจญภัยในโลกกว้างใหญ่แห่งนี้

หลังจากอ่านส่วนแนะนำสั้นๆ พวกจิโรยะที่กำลังล้อเล่นกันอยู่ก็เปลี่ยนเป็นจริงจัง ตีหน้าซึ่งขัง แล้วเริ่มเดินทางไปสู่เมืองเริ่มต้นเพื่อทำภารกิจห้องสมุดในบัตดลเพราะพวกเขาล้วนไม่ยอมให้ความหวังดีของพี่ชายที่เพิ่งรู้จักกันไม่นาน

สูญเปล่าไป

การมีคนมาตั้งความหวังกับพวกตนเอง มันทำให้พวกเขาและเธอทั้งเจ็ด รู้สึกอับอายและยินดีอยู่ในใจเล็กๆ และการกระทำที่พอจะตอบแทนอีกฝ่ายได้ ก็มีเพียงทำให้สิ่งที่อีกฝ่ายมอบให้นั้นมีประโยชน์สูงสุดเท่าที่จะทำได้

ในเมืองเวลานี้เป็นยามค่ำคืน ดวงจันทร์ทั้งสามดวงปรากฏขึ้นพร้อมกันอย่างเด่นชัด ความสวยงามของมันดึงดูดใจของพวกเราอย่างลึกล้ำ

สายลมเย็นเยียบพัดผ่านพวกเราเบาๆ แต่ก็ทำเอาร่างกายรู้สึกหนาวสั่นจนขนลุกได้เช่นกัน

มิโคโตะเหลียวมองพวกพ้องครั้งหนึ่งก็เอ่ยขึ้น “พี่เมธัสฝากสัมภาระบางส่วนไว้ให้เราที่ร้านส่งของ เป็นสมุดบันทึกและปากกาอีกจำนวนหนึ่ง เดี่ยวผมจะไปเอาก่อนนะ แล้วเจอกันที่หน้าห้องสมุด”

คนทั้งหกต่างผงกศีรษะรับคำ แล้วเดินทางไปยังรอกอีกฝ่ายหน้าห้องสมุด ซึ่งการรอคอยครั้งนี้พวกเขายังต้องการพบหน้าแฟริก้าที่เมธัสแนะนำว่าจะเข้าร่วมภารกิจกับพวกเขา แต่จนไถ่จะถึงยามเช้าเด็กสาวก็ยังไม่มา พวกเขาจึงได้แต่เร่งรีบเข้าห้องสมุดกันเพียงเจ็ดคน

ความสนุกในห้องสมุดกำลังจะเริ่มขึ้น ณ บัดนี้...

ที่แฟริก้าไม่เข้ามาในเกมเพราะวิตกกังวลในเรื่องของมิเซลจนไม่มีความสนใจในเรื่องส่วนตัวอีก และในเวลานี้เธอกำลังนอนหลับใหลอยู่บนเตียง เพราะมารดาของเธอใช้แก๊สยาสลบพ่นใส่ในขณะที่ไม่ทันตั้งตัว เพื่อให้เธอหายตั้งเครียดอย่างถาวร

บิดาของแฟริก้านั่งอยู่ที่หัวเตียงใช้มือลูบพวงแก้มของบุตรสาวอย่างทะนุถนอม เอ่ยลอยๆ “เด็กคนนี่ไม่เคยขอร้องผมแบบนี้มาตั้งนานแล้วนะแม่รี”

“เพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนแท้ที่เคริชาร์ด” แม่รีมองลูกสาวด้วยความรู้สึกเสียใจ เพราะเธอไม่ได้อยากใช้วิธีการวางยานอนหลับกับลูกสาวของตน

ริชาร์ดพูดลุกขึ้นสวมกอดมารยา “แม่รีช่วยอยู่เป็นเพื่อนลูกหน่อยนะ ผมจะไปบีบให้ตาแก่นั่นคืนเด็กคนนั้นมาให้จงได้”

แม่รีเงยหน้าจุมพิตสามีของเธออย่างดูดีเต็ม “เวลาคุณเอาจริงเอาจังแบบนี้

ค่อยดูสมกับเป็นคนที่คุณรักหน่อยนะคะ”

“หึๆ แต่สำหรับผม ไม่ว่าแมรี่จะเป็นแบบไหน ผมก็รักหัวปักหัวปำเสมอ แม้แต่ตอนนี้ก็ยังไม่เคยหยุดรัก” ริชาร์ดขยิบตาพลาบองแถมอวดขันแดงซ่านของภรรยาด้วยความรักและเอ็นดู

“คุณนี่นะ” แมรี่ดันตัวอีกฝ่ายออกห่าง แล้วไปนั่งแทนที่ของริชาร์ด “ครั้งนี้ก็อย่าไปเจอยมทูตอีกนะคะ”

“ถ้าพวกมันมาอีก คราวนี้ผมจะเตะมันให้กระเด็นไปเลย ฮ่าๆ” ริชาร์ดเดินผ่านประตูห้องไปพร้อมเสียงหัวเราะ โดยมีสายตาที่เต็มไปด้วยความหวังโยของภรรยาอมองตามแผ่นหลังของเขาไปอย่างเงิบงัน

แมรี่หันไปมองใบหน้าของบุตรสาวที่หลับใหลด้วยความเป็นห่วง เพราะเธอเองก็ทราบดีว่า บุตรสาวของเธอมีเพื่อนสนิทคือเด็กสาวที่หายสาบสูญไปเพียงคนเดียว แม้ในชีวิตจะมีเพื่อนมากมาย แต่จะมีใครเล่าที่ไม่ได้เข้าใกล้แฟริก้า เพราะหวังผลประโยชน์ตอบแทน ใครเล่าที่ไม่ทำตัวสนิทชิดเชื้อกับคนตระกูลอาซโซฟอง เพราะหวังฟังฟังอิทธิพลอันล้นเหลือ และใครเล่าที่จะไม่เชื่อฟังทุกคำสั่งของเธอ ที่เป็นบุตรของหัวหน้าตระกูลอาซโซฟอง...

ดังนั้นสำหรับแฟริก้าที่ผ่านประสบการณ์หลอกลวงความรู้สึกจากคนรอบข้างมาเนิ่นนานมากกว่าสิบปี มีเพียงมิเชลคนเดียวเท่านั้น ที่ฝันหลักการทั้งหมดนี้

มิเชลจึงเป็นเพื่อนสนิทคนแรกอย่างแท้จริง ที่ทั้งไม่เข้าใกล้ ไม่เชื่อฟัง และยังคงรั้งไม่เคยรับเงินที่แฟริก้าเสนอให้แม้แต่ครั้งเดียว ทั้งที่หากเป็นคนอื่นคงยอมรับอย่างง่ายดาย...

แน่นอนว่ามีชายหนุ่มอีกคนหนึ่งผ่านพ้นประสบการณ์เฉกเช่นเดียวกัน ความรู้สึกที่เขามีให้หญิงสาวที่โดนนำมาข่มขู่ชีวิตของเขา มันทำให้เขาเจ็บปวดรวดร้าวพอสมควร เธอเป็นเพียงคนเดียวที่เขารู้สึกหวังโยอย่างแท้จริงเพียงแต่จะให้ทำอะไรละ ในเมื่ออีกฝ่ายไม่อาจจะสนใจเขาได้ตลอดชีวิต เพราะชะตามันลิขิตเอาไว้เช่นนั้น

เขาได้แต่พยายามทำใจให้เยือกเย็น ฝึมองเธออย่างลับๆ จนกระทั่งความริษยาเพียงชั่วครู่ทำให้เขาสูญเสียความอดทนและสติสัมปชัญญะที่ผู้ยิ่งใหญ่

ควรจะมี ใช้อำนาจบังคับให้เธอเร่งรีบเดินทางไปยังทวีปที่สอง เพราะไม่อยากเห็นเธอไปอยู่ใกล้บุคคลอื่น และยิ่งหวังให้เธอเรียนจบ แล้วหลังจากนั้นสักวันหนึ่งค่อยใช้อำนาจของตนเองดึงตัวเธอมาทำงานอยู่ใกล้ชีวิตเขา แต่ทว่าความอิจฉาเจ็บชุนเคืองเพียงชั่วครู่ กลับทำให้เขากระทำผิดครั้งยิ่งใหญ่ ไปซื้อหนี้ของเธอ หวังที่จะบังคับให้เธอเข้ามาอยู่ในกำมือของเขาในพริบตาที่ลืมตาตื่นขึ้น จากนั้นก็ค่อยๆ ย้อมเธออย่างช้าๆ ให้กลายเป็นผู้หญิงของเขาชั่วชีวิต ซึ่งนั่นกลับส่งผลกระทบต่อแผนการหลักของเขา

เรื่องราวที่ผ่านมาทั้งหมดเกิดขึ้นในคำคืนเดียว แต่กลับเปลี่ยนเส้นทางเดินของเขาอย่างมากภายในชั่วพริบตา เขาต้องหัวเราะเย้ยหยันตนเองที่ดันมีอารมณ์พลุ่งพล่าน เหมือนเด็กหนุ่มวัยแรกรุ่นทั่วไป ทำตัวเหมือนเด็กสาวที่หวังจะมีรักแท้สักครั้งหนึ่งในชีวิต ทั้งที่ชีวิตของเขา ถูกย้อมไปด้วยความมืด ทุกย่างก้าวล้วนเดินบนโลโก้หิตของผู้คน เต็มโตมาพร้อมกับความชิงชังที่ผู้คนมอบให้ และวิญญานแค้นพยาบาทที่พร้อมจะฉีกกระชากวิญญานของเขาเมื่อลงนรก

ในเกม RWO

ในห้องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ โตะหยกขาวดูหรูหราและแก้วคริสตัลใสสะอาดที่ส่องประกายสะท้อนแสงแวววาว กับผู้เข้าประชุมชุดเดิม

พวกเขาคือเหล่าผู้ครองแสดอาณาจักรใหญ่ในโลก RWO ที่ถูกขนานนามว่าแปดประเทศมหาอำนาจ ที่มักหัวเราะเย้ยยิ้มทุกครั้งที่มีการประชุม แต่ในเวลานี้ก็กำลังลุ้นระทึกกับใบหน้าเคร่งเครียด พวกเขาถกเถียงกลยุทธ์ สงคราม และการเคลื่อนไหวกำลังโดยรวมตลอดเวลา

ในเวลานั้น ชายคนหนึ่งในชุดสูทสีฟ้าอ่อนลายตรงก็อุทานออกมา “ไม่อยากจะเชื่อจริงๆ”

คนทั้งห้องต่างมองไปยังชายคนนั้นกันอย่างพร้อมเพรียง

ชายในชุดสูทสีชมพูเอ่ยออกมาอย่างงุนงง “ผมเองก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกันว่า สถานการณ์ในทวีปที่สองจะพลิกผันจนควบคุมไม่ได้เช่นนี้”

ชายในชุดสูทสีฟ้าอ่อนลายตรงเอ่ยคำขึ้น “เปล่าไม่ใช่เรื่องนั้นโกอา แต่

เป็นเรื่องอื่น”

ชายในชุดสูทสีชมพูหรือ ‘สุภาพบุรุษทมิฬ’ โกวา ผู้ครองอาณาจักรวีไชน่า เป็นดั่งหัวหน้าของผู้นำทั้งแปดอาณาจักร ย้อนถามอีกครั้ง “เรื่องอะไรหรือคาร์ม”

ชายในชุดสูทสีฟ้าอ่อนลายตรง หรือ ‘ยอดนักสู้ผู้สมบูรณ์แบบ’ คาร์ม ผู้ครองอาณาจักรวินท์กรบ เป็นบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดในหมู่พวกพ้อง ทั้งเก็บระดับไต่ไต่ไวส์สุดในเกม RWO และในชีวิตจริงยังเป็นผู้ชนะเลิศในการแข่งขันการต่อสู้ นับไม่ถ้วน รวมทั้งศึกจ้าวนักสู้พิชิตจักรวาลที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีโดยให้ผู้เล่นร่วมจำนวนมากเข้าแข่งขันกันด้วยทุกสายวิชา ซึ่งบุรุษร่างยักษ์สองเมตรลิบห้าเซนติเมตรผู้นี้ ได้เป็นผู้ชนะเลิศติดกันถึงห้าสมัยซ้อน

เขาถนัดการต่อสู้ทุกประเภท ตั้งแต่มือเปล่า ดาบแสง วิชารบโบราณ จนถึงประลองด้วยชุดรบอวกาศ การที่เขาได้รับสมญานามจากคนทั้งเกมและทั่วโลกว่า ‘ยอดนักสู้ผู้สมบูรณ์แบบ’ ก็คงไม่ถือว่ากล่าวเกินเลยไปนัก

คาร์มส่ายหน้าพร้อมเอ่ยตอบ “เป็นเรื่องที่ไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อ มีคนเอาทักษะรางวัลประจำตำแหน่งของผมไปติดๆ กัน จนของระดับ 400 ก็เพิ่งจะโดนชิงไปเมื่อสักครู่”

คนทั้งห้องต่างมองหน้ากันอย่างตกตะลึง เพราะใครๆ ก็รู้ว่าผู้ที่เก็บระดับไวส์สุดในเกมคือผู้ที่ต้องมีทุกอย่างพร้อม ตั้งแต่สถานที่ที่เต็มไปด้วยกองทัพสัตว์อสูร ผู้คนจำนวนหนึ่งที่คอยช่วยเหลือ ยาเพิ่มพลังจำนวนมหาศาล ความมานะอุตสาหะที่พิศมณูษย์มนา และการแก้ภารกิจปลดระดับที่ต้องกระทำ ซึ่งของระดับ 400 นั้นมันยากพอสมควร

โกวายกมือลูบปลายคาง เขาเป็นบุรุษวัยฉกรรจ์ อายุประมาณสามสิบ เป็นนักเล่นเกมมืออาชีพและเซียนเกมกระดานระดับโลก คอยวางแผนการรวบรวมข่าวสาร และรวบรวมคนดีมีฝีมือ เสริมกำลังให้อาณาจักรทั้งแปดตลอดเวลา

ถ้าจะกล่าวว่า เขาเป็นผู้ชักชวนอีกเจ็ดคนเข้าร่วมก่อตั้งเป็นพันธมิตร แล้วใช้ความสามารถที่แตกต่างกันของคนทั้งเจ็ดได้อย่างสมบูรณ์แบบ กระทั่งสามารถพิชิตแผ่นดินในเกมจนก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของโลกในเกม RWO ก็คงไม่ถือว่า

เกินเลยไปนัก

เขตรีกีตรองเล็กน้อยแล้วกล่าวอย่างเคร่งเครียดจริงจัง “ผมขอประกาศให้พวกเราเอาจริงกับการสงครามครั้งนี้ได้แล้ว นับแต่นี้เป็นต้นไป ขอให้ทุกคนเข้าร่วมสงครามกันทุกครั้งที่สามารถทำได้ โดยเน้นจัดการกับกองทัพหลักของศัตรูทั้งทวีปที่ 1 และ 3 ภายในเจ็ดวันของโลกจริง แล้วค่อยทุ่มกำลังทั้งหมดไปยังทวีปที่สองเพื่อจัดการกับอาณาจักรรัตติกาล”

ทุกคนที่รับฟังต่างผงกศีรษะเห็นด้วย ยกเว้นเพียงชายหนุ่มในชุดเสื้อสูทสีขาวสะอาดตา ใบหน้าหล่อเหลาดูสลักเสลาโดยพระเจ้า ที่เอ่ยอย่างลำบากใจ “ผมคงต้องขอประจําการที่ทวีป 1 หรือ 3 นะครับ เพราะผมยังติดคำสัญญาที่ให้แก่เธอเอาไว้”

คนที่เหลืออีกเจ็ดคนต่างยิ้มหัวเราะออกมา ซึ่งโกเอก็ตอบว่า “ได้ซีท่านเซราส เอาเป็นว่าผมขอฝากทวีปรานิสเทียให้ท่านดูแลเมื่อพวกเราเดินทางไปยังทวีปที่สามหลังจากปราบปรามกองทัพศัตรูส่วนใหญ่ได้แล้วก็แล้วกัน”

เขามองดูพวกพ้องว่ามีใครจะคัดค้านหรือไม่ เมื่อเห็นว่าไม่มีจึงเริ่มกล่าวต่อไป “ส่วนที่ทวีปที่สองให้สมาชิกอาณาจักรทุกคนถอยแนวตั้งรับ สละเมืองเล็กเมืองน้อยทั้งหมด กลับไปเสริมกำลังป้องกันเมืองหลักและแหล่งผลิตวัตถุดิบเท่านั้น ส่วนใครระดับลคก็ให้รับเข้าพื้นที่เพิ่มระดับกลับมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

ผู้หญิงเพียงคนเดียวในที่ประชุมเอ่ยถามด้วยความสงสัย “ทำไมลุงโกเอก็ถึงต้องการให้พวกเราถอนกำลังออกจากทวีปที่สองล่ะคะ”

โกเอก็มองไปยังหญิงสาวที่อายุน้อยที่สุดแต่ก็ใจร้อนที่สุดในกลุ่มด้วยเช่นกัน เธอคือ ‘ราชินีแห่งเพลิง’ โรซ่า ผู้ครองอาณาจักรมิไร ที่เชี่ยวชาญด้านเวทเพลิงมากที่สุดในรอบราดาคนที่เหลือ

เขาทราบดีว่า หากเขาไร้ซึ่งเหตุผลที่ดี หญิงสาวอายุ 19 ปีคนนี้จะไม่ยอมเดินทางออกจากทวีปที่สองอย่างแน่นอน “ตอนนี้พวกเรา กำลังจำกัดและสกัดอาวุธกำลังรุกราน ถ้าเราถอยมาทั้งหมดจะทำให้ผู้เล่นที่เป็นศัตรูของเราในทวีปที่ 2 เข้าปะทะกับสัตว์อสูรแทนเรา และที่สำคัญก็คือผมคาดเดาว่า ผู้ที่ซิงท์กษะของคาร์ม

น่าจะอยู่ในทวีปที่ 1 และ 3 ส่วนของทวีปที่ 2 จากที่ผมทราบมา ยังไม่มีใครที่สามารถรับมือกับราชาแวมไพร์ได้ด้วยซ้ำ ดังนั้นถ้าพวกเราไปถล่มทั้งสองทวีปอย่างสุดกำลัง ไม่น่าจะคนที่ซิงทักษะจะออกมาต่อสู้แล้วตายในการรบที่พวกเราจะถล่มไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียวยังไงล่ะ”

คาร์มเห็นอีกฝ่ายเป็นห่วงในทักษะพิเศษที่เขาได้รับมาก็รู้สึกขอบคุณจากใจ หากสามารถสังหารผู้ที่มาแย่งทักษะไปได้สักครั้งหรือสองครั้ง เขาก็หายกังวลในทักษะลับของระดับ 500 และ 600 ที่สำคัญกับเขามาก เพราะทั้งสองทักษะนี้เป็นทักษะที่น่าสะพรึงกลัวในระดับหนึ่งหากนำไปใช้ได้เหมาะสม

โดยเฉพาะหากมีใครเก็บระดับจาก 500 ไปถึง 600 มันจะยิ่งลำบากกับเขาอย่างยิ่งยวด เพราะระดับ 600 นั้น ไม่ต้องปลดผนึกขอเพียงเก็บระดับถึงก็จะได้ทักษะประจำตำแหน่งนี้ไปในทันที

กระนั้นในใจลึกๆ ก็แอบหวังว่าอีกฝ่ายจะสามารถชิงไปได้ แล้วมาทำสัญญากับเขาสักครั้ง

‘เข้ามาเลยเจ้าผู้ทำซิง คาร์มคนนี้พร้อมจะเป็นคู่ประลองให้เสมอ ฮ่าๆ’

วิถึญญานห้องสมุด ภาพที่ค้างคา และกำจัดองค์กรลับ

ห้องสมุดคือสถานที่ที่รวบรวมหนังสือมากมายหลากหลายชนิดเอาไว้ มีตั้งแต่สำหรับเด็กจนถึงผู้ใหญ่ที่รักการอ่าน การค้นหาความรู้ การพักผ่อนหย่อนใจ แบบในร่ม การได้ค้นพบสิ่งแปลกใหม่จากหนังสือนิยาย วรรณกรรม บทกวี บันทึกประวัติศาสตร์ และอื่นๆ อีกมากมายตามที่บุคคลนั้นจะเลือกเฟ้นไปนั่งอ่านอย่างมีความสุข

สำหรับผู้คนในยุคที่อ่านจากจอสามมิติที่เลื่อนขึ้นลงไปมาตามความพอใจ เมื่อได้มานั่งอ่านหนังสือที่ต้องเปิดกระดาษที่ละแผ่น ก็สร้างคามเปลิดเพลินให้ผู้อ่านไปอีกแบบเช่นกัน

แต่ในบรรดาความรื่นรมย์ทั้งหมดของการอ่านหนังสือในห้องสมุดนั้นก็คือ ความเงียบสงบที่มีแต่เสียงกระดาษถูกพลิกไปมาจากคนที่นั่งข้างเคียง ซึ่งมันช่วยสร้างสมาธิแก่ผู้ที่นั่งอ่านร่วมกันหลายสิบหลายร้อยคน...

แต่ว่าในห้องสมุดของเมืองเริ่มตันไซนที่ 13 กำลังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวไปทั้งสามชั้น มันเป็นเสียงที่ตะ เก้าอี้ และหนังสือหลายร้อยเล่มที่ลอยปลิวว่อนพุ่งใส่ชายหนุ่มสองคนอย่างรุนแรงและรวดเร็ว พร้อมเสียงร้องเจือคำขอโทษที่ส่องหนุ่มตะโกนครั่งแล้วครั่งเล่าให้แก่วิญญานสาวน้อยที่ไกรธเป็นพื้นเป็นไฟ จากกรละเล่นแผลงๆ ของสองหนุ่ม ผู้กระทำสิ่งที่สุภาพชนไม่พึงกระทำ

ในขณะที่หนึ่งบุรุษสามสตรีต่างพยายามวิ่งห้ามปรามวิญญาณสาว ที่โดนสองบุรุษผู้แสนซุกซนแอบหอมแก้มเพื่อทักทายสาวน้อยที่แสนอ่อนหวานให้ดีใจตามคู่มือ แต่กลับกลายเป็นความโกรธอย่างรุนแรงที่คู่มือไม่บอก

“จึก! ไหนพี่เมธัสบอกว่าพวกวิญญาณเด็กชอบให้กอดให้หอมแก้ม ชู้จู้ซัดๆ เลย... ว้าก! เจ้าโชหลบเร็ว” นายูกิริบลากเพื่อนสนิทที่วิ่งตามกันมาให้ก้มหลบชั้นวางหนังสือที่หมุนวนมาดุจพายุลอยอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากในห้องสมุดแห่งนี้ พลังทักษะทุกสายจะถูกผนึกเอาไว้ ยกเว้นเพียงวิญญาณห้องสมุดที่ยังคงสามารถใช้ได้ตามปกติ ผู้มาเยือนจึงเปรียบเสมือนของเล่นสำหรับวิญญาณห้องสมุดนั่นเอง

โครม! เสียงชั้นหนังสือที่ชนปะทะดังก้องไปทั่ว

ริกะที่ได้ยินคำบ่นของเพื่อนบ้าของเธอ ก็รีบตะโกนด่าอีกฝ่ายทันที “เจ้าพวกบ้า พี่เมธัสเค่าบอกแล้วไงให้ค่อยๆ ทักทาย ไม่ใช่พรวดพราดทักทายแบบนี้ โอ๊ย! อยากให้แกสองตัวตายสักรอบจริงๆ”

วิญญาณสาวน้อยคล้ายจะเห็นด้วยกับคำกล่าวของริกะ จึงทวาดเบาๆ “ใช่ ต้องตายสักรอบ ตายซะ!”

จ็ไรยะรีบตะโกนห้ามสุดเสียงก่อนที่ชีวิตของเพื่อนทั้งสองจะดับวูบต่อหน้า “น้องวิญญาณจ๋า อย่าฆ่าเจ้าสองหนอนั้นเลยนะ ให้อภัยมันเถอะ”

วิญญาณห้องสมุดในร่างสาวน้อยวัย 15 หมุนตัวมองไปยังเจ้าของเสียงด้วยนัยน์ตาแดงกำจุกโลหิต วงหน้ารูปไข่ ปากเล็กบางใสแวววาว สองแก้มแดงระเรื่อ เรือนผมสีแดงดุจเปลวเพลิงยาวถึงปลายเท้ากำลังปลิวไสวไปตามแรงหมุนตัว ชี้นิ้วเรียวยาวไปยังเจ้าของเสียงพร้อมกล่าวด้วยเสียงหวานใสเจือความซุกซนเคืองใจ “เจ้าพวกมนุษย์ซึกอ ฉันทูตสำหรัทักทายอย่างมีมารยาท แต่กลับ... กลับ...”

เธอเอ่ยตะกุกตะกัก สองแก้มที่แดงระเรื่อแดงสดยิ่งกว่าเดิม พร้อมตะโกนใสจ็ไรยะ “ไปตายซะ เจ้าพวกมนุษย์ลามก”

สิ้นเสียงกล่าว ลมพายุหอบหนึ่งก็หมุนเอาโต๊ะและเก้าอี้พัดใสจ็ไรยะที่คิดมาช่วยเหลือเพื่อนชาย แต่กลับกลายเป็นเป้าเคลื่อนที่ไปอีกคน

จึรยะเห็นเหล่ากองทัพโตะและเก้าอี้เบื้องหน้า ก็ร้องเสียงหลงพร้อมกระโดดหมุนตัวหลบลมพายุพุ่งเคื่องของวิญญาณสาวน้อยได้อย่างฉิวเฉียด ในใจยินดีที่ไม่ได้เก็บเงินเอาไว้ในบัญชีของตน มิฉะนั้นเขาคงต้องร้องอีกหลายรอบเช่นกัน

พอมองเห็นแฟนสาวกับเพื่อนที่วิ่งมา ก็รีบบอกให้พวกเธอหนีลงไปยังชั้นล่างก่อน ซึ่งสามสาวก็รู้สึกว่าการตนเองยังไม่ว่องไวเท่าสามหนุ่มแมลงสาบ จึงรีบวิ่งลงไปชั้นล่าง โดยที่สองฝาแฝดรีบฉุดกระซางลากดึงเพื่อนสาวที่ห่วยใยแฟนหนุ่ม ผู้ยอมอุทิศตัวเป็นเหยื่อล่อแทน

นายูกิเห็นเพื่อนสนิทกลายเป็นเป้าหมายแทนก็รีบตะโกนอย่างยินดี “ยินดีด้วยพรรคพวก พวกเรากลายเป็นสามหนุ่มซึกอแล้ว ฮ่าๆ อะจ้าก!”

เขาที่กำลังหัวเราะอย่างสนุกสนานก็ต้องกระโดดหลบพายุหนังสือฉบับสิบเล่มที่บินผ่านศีรษะของเขาไปเพียงเล็กน้อย

พี่ว! พี่ว!

สามหนุ่มวิ่งหลบสลัดกันเป็นเหยื่อล่ออย่างสนุกสนาน ต่างหวังว่าอารมณ์โกรธแค้นของวิญญาณสาวน้อยจะมอดดับลงไปตามกาลเวลา แต่คล้ายกับว่ายิ่งนานไปพายุหนังสือเริ่มมีลูกบอลเพลิงบินตามมาด้วย

ตูม! ตูม!

บอลไฟใหญ่เท่าศีรษะมนุษย์นับไม่ถ้วนระเบิดขึ้น ทว่าห้องสมุด โตะเก้าอี้ และหนังสือที่โดนไฟเหล่านั้น ล้วนไม่เกิดการลุกไหม้ ทำเอาสามหนุ่มต่างมองหน้ากันด้วยความฉงน

“เฮ้ย ท่าทางมันจะเป็นไฟผี มีแต่ภาพแต่ไร้รูป สงสัยจะโดนแล้วไม่เจ็บนะพี่” โขลงเสียงรับดูแบบเฉยๆ ลักลูกก็พบว่า เลือตัวเก่งของเขาลุกไหม้เป็นไฟภายในพริบตา

“จ้าก! ไหมมันติดไฟพะ ไม่ใช่ไฟวิญญาณหรอกหรือ อ๊วย แสบไว้ย!” แสงกะพริบจากการใช้ยาเพิ่มพลังเพิ่มขึ้นอย่างฉับไว ส่วนร่างกายที่โดนลวกก็ร้อนจนโซ่ร้องเสียงหลง

หลังจากนั้นพวกเขาต่างต้องหลบหนีกันจ้าละหวั่นยิ่งกว่าเดิม เพราะ

จำนวนของบอลเพลิงยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ

นายูกีร้องลั่น “แว็ก ทางตัน ไ้อ์บ้ำจิโรยะ แกพาพวกข้ามาหาจุดจบเหรอพะ”

จิโรยะที่วิ่งสุดทางเดิน มองซ้ายมองขวาก็พบว่าทางหนีมีแต่กระโดดผ่านราวไม้ลงไปยังชั้นล่าง “เฮ้ย เลี่ยงกระโดดลงไปกันเถอะ...”

ติง! โครม!

ชั้นหนังสือ โต๊ะและเก้าอี้ต่างพุ่งมารวมกันเป็นกำแพงขนาดใหญ่สูงถึงเพดานห้อง ด้วยความชำนาญในการต่อสู้ของวิญญาณสาวน้อยที่ดูจะเพิ่มมากขึ้นจากการไล่ล่ามนุษย์แมลงสาบทั้งสามคน “เจ้าพวกมนุษย์ลามกจกเปรต มาให้ฉันอย่างทิ้งชะดีๆ พลังบอล...”

“เต๊ยวก่อน!” ในช่วงเวลาหน้าสี่หน้าขวานนั้นก็ปรากฏร่างของบุรุษคนสุดท้ายขึ้นมายังเบื้องหลังของวิญญาณสาวน้อยคลุ้มคลั่ง ในมือของเขาคืออาวุธลับที่ได้รับมาจากอาจารย์หนุ่ม

ชายหนุ่มทั้งสามที่เห็นต่างร้องเรียกพร้อมเพรียงกัน “มิโคโตะ!”

วิญญาณสาวน้อยรีบหันไปยั้งต้นเสียง ก็พบว่ามึบางสิ่งบางอย่างถูกยัดเข้ามาในปากของเธออย่างเต็มแรง ในขณะที่จะกรี๊ดร้องด้วยความตกใจ ในปากของเธอกลับรู้สึกถึงรสชาติอันหอมหวานกลมกล่อมอย่างที่ไม่เคยลิ้มลองมาก่อน

มิโคโตะตีหน้าเคร่งขรึมกล่าวอย่างหนักแน่น “ถ้ายอมให้อภัยเพื่อนของผม ผมจะยกของในกล่องอาหารใบนี้ให้ทั้งหมด”

เขายกมือซ้ายขึ้นแสดงกล่องอาหารสีฟ้าอ่อนที่บรรจุเค้กหลายสิบชิ้นเอาไว้

วิญญาณสาวน้อยที่กึ่งยิ้มกึ่งบึ้งทำท่าทางตัดสินใจอย่างยากลำบาก

มิโคโตะพูดต่อ “แล้วถ้ายอมให้พวกผมอ่านหนังสือกันอย่างไร้แบบสงพวกผมจะทำเค้กที่เธอกินอยู่นี้ให้ทุกวัน ไม่อย่างนั้นก็จะโยนทิ้งในทันที... เอาไหม”

วิญญาณสาวที่กลืนคักจนหมดชิ้นผงกศีรษะพร้อมหยิบกล่องอาหารจากมือของมิโคโตะอย่างรวดเร็ว แล้วรีบบินออกห่าง คล้ายจะยังรู้สึกไม่ไว้วางใจเหล่ามนุษย์ผู้ชายทั้งสิ้น

เธอมองบุรุษทั้งสี่ที่ต่างสบตากันอย่างเคร่งเครียดไปมา แล้วจึงเอ่ยเสียง

หวานใสออกมาอย่างแผ่วเบา “ถ้าสัญญาว่าจะไม่ทำตัวเสียมารยาทอีก จะยอมยกโทษให้ แต่จำไว้นะถ้าไม่ทำให้เจ้าของหวานหอมนี้กับฉันทุกวันละก็ ระวังโดนฉันย่างทิ้งนี่นะ”

พอชมชู้เสร็จก็ลอยตัวลงมายังชั้นล่างพร้อมรอยยิ้ม และไปแอบนั่งกินของหวานที่เพิ่งจะเคยเจออย่างเอร็ดอร่อย

สามหนุ่มต่างวิ่งเข้าไปกอดผู้ช่วยชีวิตอย่างปิติยินดี “อ้อ มิโคโตะนายเน่มาจัดการยัยวายร้ายนั่นจนอยู่หมด”

“นายรู้จุดอ่อนยัยบ้านั้นได้ยังไง มิโคโตะ”

จิโรยะที่เห็นปากเพื่อนทั้งสองไม่มีหูรูดยกนิ้วจู้ปาก พร้อมรีบกล่าวเตือน “เจ้าพวกบ้าอยากกลายเป็นเนื้ออย่างหรือไง เดียวแม่วิญญานเพลิงแค่นั้นก็โผล่มาอย่างพวกแกอีกหรือ คราวนี้ข้าไม่ช่วยแล้วนา”

หลังจากนั้นสามสาวก็เข้ามารวมกลุ่มแล้วเริ่มสนทนากันทันที ซึ่งมีโคโตะก็บอกถึงเรื่องเค้กที่เมธัสให้มาเพื่อเอาไว้ใช้ในกรณีฉุกเฉินเช่นนี้ รวมทั้งสูตรตำราทำเค้กและของหวานอีกนานาชนิด ซึ่งทำเอาสามสาวสนอกสนใจเป็นอย่างมาก

นายูกิส่ายหน้าพร้อมถอนหายใจด้วยความเสียดใจ “เฮ้อ อาจารย์เราเป็นตุ๊ดหรือหรือเนี่ย... โอ๊ย”

ริกะได้ยินคำกล่าวเมื่อสักครู่นี้ก็แก้อึ้งขึ้นฟาดศีรษะอีกฝ่ายอย่างรุนแรง พร้อมตวาดต่าอีกหลายคำที่บ่งอาจไปลบหลู่เมธัสที่อุทิศส่วเตรียมของจิปาณะครบทุกอย่าง แม้แต่ของช่วยชีวิตยังจัดเตรียมเอาไว้ให้คล้ายกับจะพอเอาไว้ได้ว่าอาจสามารถเกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้น...

คนอื่นได้แต่ยิ้มหัวเราะภาพเบื้องหน้าอย่างสนุกสนานเฮฮา

รินมองดูสภาพรอบบริเวณที่เลอะเทอะแล้วจึงชักชวนให้ทุกคนช่วยกันเก็บกวาดให้เรียบร้อย ซึ่งในเวลาอันเอง เหล่าชั้นวางหนังสือและสิ่งของต่างๆ ก็ลอยเข้าที่อย่างรวดเร็ว พร้อมเสียงหวานใสที่ดังขึ้นจากเบื้องหลังของเจ็ดหนุ่มสาว “พวกคุณไปอ่านหนังสือเถอะ ฉันเป็นวิญญานดูแลห้องสมุดแห่งนี้จะจัดการเก็บกวาดให้เข้าที่เอง”

ริกะที่รู้สึกว่าการตนเองสมควรช่วย เพราะเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็เพราะ

เจ้าสองหนุ่มดันก้าวข้ามขึ้นไปหอมแก้มเด็กสาวที่เพิ่งจะเจอหน้ากันเป็นครั้งแรก จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยิ้มไม่ตรี “น้องจะให้พี่ช่วยแล้วกันจะได้เสร็จเร็วๆ ไรล่ะจ๊ะ”

วิญญานสาวน้อยลอยตัวเข้ามาใกล้พร้อมปฏิเสธด้วยเสียงอ่อนโยน “ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันทำคนเดียวจะเสร็จเร็วกว่า...” เธอหันไปมองมิโคโตะด้วยแววตาจริงจังพลางพูดต่อ “อย่าลืมนะ ว่ามีสัญญาให้ขนมหวานพวกนั้นกับฉันอยู่ ถ้ามันอร่อยน้อยลง หรือไม่มีละก็ อย่าหาว่าฉันไม่เตือนนะ”

น้ำเสียงของเธอทำเอาคนทั้งกลุ่มลอบกลืนน้ำลายเล็กน้อย แล้วจึงทยอยเดินลงไปอย่างเชื่องช้า ซึ่งพอพวกเขาลงมายังชั้นสองและชั้นหนึ่งก็พบว่า ชั้นวางหนังสือ โต๊ะและเก้าอี้ ล้วนกลับไปเข้าที่เดิม เหมือนกับไม่เคยมีการยกย้ายออกจากที่เลยสักนิดเดียว เว้นเพียงฝุ่นที่ยังคงกระจายไปทั่วบริเวณ ซึ่งทำเอาพวกเขาจามกันไปหลายครั้งเช่นกัน

นาญกิที่เห็นว่าพอสาวน้อยวิญญานได้กินเค้กแล้วทำงานดีเยี่ยม แม้จะยังดูไปบ้างก็รู้สึกปลื้มปิติ รีบเอ่ยถามมิโคโตะ “นี่มิโคโตะ นายเอาตำราทำเค้กมาให้ผมซิ เดี่ยวผมจะจัดการให้เอง”

มิโคโตะผงกศีรษะพร้อมค้นหาตำราในกระเป๋าเป้

ริกะเห็นรอยยิ้มกะลิมกะเหลี่ยของนาญกิ ก็มีสีหน้าสงสัย เลยกโหล่งถาม “นาญกิ เมื่อกี้นายเพิ่งบอกว่า ‘ผู้ชายทำอาหารเป็นตุ๊ด’ ไม่ใช่หรือไง แล้วทำไมยังจะขอไปฝึกทำอีก”

นาญกิเสยผมขึ้นเล็กน้อยพร้อมเอ่ยอย่างหนักแน่น “ถ้าของหวานสามารถล่อวิญญานสาวน่ารักแบบนั้นได้ ผมก็กะจะสะสมวิญญานสาวสวยไว้ซบ... โอ๊ย!”

เขายังไม่ทันจะกล่าวจบก็โดนผู้ถามเตะฝ่าหมาก ทำเอาร่างกายของเขาทรุดลงกับพื้นในพริบตา ร่างกายเริ่มกะพริบแสงสีแดงวิบวับถี่รัว ซึ่งบ่งบอกถึงพลังทำลายอันรุนแรงจากการเตะเมื่อสักครู่นี้ได้เป็นอย่างดี

“คนอย่างแกนี่มันสมควรตายๆๆ” ริกะกระหน่ำซ้ำเติมเพื่อนสนิทที่ลงไปนั่งคุกเข่าสองมือกุมเป้าเอาไว้ด้วยความเจ็บปวด

ส่วนคนอื่นๆ ต่างหัวเราะสนุกสนาน มีเพียงมิโคโตะที่รีบเข้าไปห้ามริกะ เพราะกลัวว่านาญกิจะตายไปจริงๆ

หลังจากที่ความสงบเริ่มมาเยือน ทั้งเจ็ดก็เริ่มนั่งอ่านหนังสือ โดยมีอาจารย์สอนหนังสือเป็นวิทยุฆาณห้องสมุดที่รับค่าจ้างเป็นชนมเค็กอีกกล่งนั้นเอง

ในยุคสมัยที่วิทยาการทุกด้านขึ้นถึงจุดสูงสุด แต่ศิลปะกลับเป็นสิ่งที่พัฒนาอย่างต่อเนื่องไม่หยุดหย่อน แม้ว่าการวาดภาพ บั้รูปปั้น และแกะสลักจะเป็นวิชาชีพที่น้อยคนนักจะฝึกฝน เพราะด้วยวิวัฒนาการสมัยใหม่ เครื่องจักรสามารถทำทุกสิ่งทีกล่าวมาได้อย่างง่ายดาย

ภาพวาดเลียนแบบผลงานของจิตรกรเลื่องชื่อในอดีตได้รับการลงสื่ออย่างประณีต ความคล้ายคลึงของภาพต่อให้ เป็นมืออาชีพเองก็ยังแทบจะแยกแยะไม่ออกว่าไม่ใช่ของจริง เพราะแม้แต่ความเก่าแก่ของภาพก็ยังสามารถใช้เครื่องมือปรับแต่งได้...

รูปปั้นทั้งดงามดูจะมีชีวิตจริงก็ถูกสร้างให้สำเร็จได้ภายในไม่ถึงครึ่งชั่วโมงจากหุ่นยนต์นักแกะสลักที่มีฝีมือระดับเดียวกันกับยอดนักแกะสลักระดับโลก แต่ถึงกระนั้นวิชาศิลปะก็ยังคงอยู่คู่กับมนุษยชาติดั้งเดิม เพราะมนุษย์ยังคงมีอารมณ์ศิลป์ที่หุ่นยนต์มีอาจเลียนแบบได้

ภาพวาดที่แฝงด้วยอารมณ์อันลึกล้ำและจิตวิญญาณอันสูงส่งของผู้วาดรูปปั้นที่เกิดจากการประดิษฐ์ประดอยอย่างเชื่องช้าเนิ่นนานเป็นแรมเดือน แรมปี แต่คล้ายกับสามารถเคลื่อนไหวได้ดูมีชีวิต

ด้วยเหตุผลที่มีอาจอธิบายได้เหล่านี้ จึงทำให้เหล่าผู้รักในศิลปะยังคงรำเรียนและฝึกฝนอย่างขะมักเขม้น เพื่อสร้างสรรค์ผลงานอันวิจิตรตระการตาออกมาทุกยุคทุกสมัย ให้ลูกหลานได้ชมความงดงาม และสืบทอดวิชาศิลป์ให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป...

ณ HOPE ที่ 12

เมืองอวกาศแห่งนี้เป็นที่ตั้งสถาบันเซวตัจ ซึ่งสอนวิชาชีพด้านศิลปะ การแสดง ดนตรี ทุกชนิด ทุกแขนง และในใจกลางเมืองยังมีหอศิลป์ขนาดยักษ์ที่เป็นแหล่งแสดงงานศิลปะอันทรงคุณค่าตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

แน่นอนว่า เมืองแห่งศิลปะเช่นนี้ย่อมมีลานกว้าง หรือสวนสาธารณะที่มีรูปปั้นงดงามจำนวนมากตั้งอยู่ เพื่อเป็นอาหารตาของผู้เดินผ่านและรักในงานศิลปะทุกคน ยามเที่ยง ณ ลานกว้างแห่งหนึ่งที่มีรูปปั้นตั้งวางอยู่เป็นจำนวนมาก และมีม้านั่งยาวสีน้ำตาลอ่อนให้เหล่าผู้สัญจรนั่งพักเหนื่อย ดื่มด่ำกับผลงานศิลปะแล้วค่อยเริ่มเดินทางต่อไป

ในบริเวณมุมหนึ่งของแควม้านั่งว่างเปล่า เพราะเป็นเวลาทำงานของผู้คนส่วนใหญ่

ยกเว้นเพียงม้านั่งตัวหนึ่งที่มีเด็กหนุ่มอายุประมาณ 7 - 8 ปี กำลังนั่งอยู่ในมือเล็กๆ ของเขาถือสมุดวาดภาพและดินสอ

สมุดวาดภาพนั้นทำจากกระดาษสังเคราะห์ที่ใช้ควบคุมกับดินสอสารพัดสีที่สามารถเปลี่ยนสีได้หลากหลายภายในแห่งเดียว

เขาแหงนหน้ามองรูปปั้นเบื้องหน้าเล็กน้อย แล้วเริ่มวาดภาพรูปปั้นที่ตั้งอยู่ใจกลางลานอย่างเชื่องช้า

มันเป็นเรื่องปกติที่เหล่าจิตรกรน้อยจะออกเดินทางวาดภาพตามสถานที่จริง เพราะศิลปะมันเกิดจากอารมณ์ที่มีอาจควบคุมได้ ดังนั้นอาจารย์ส่วนใหญ่จึงมักให้ลูกศิษย์ที่เข้าเรียนวิชานี้ออกจากห้องเรียนไปเดินเล่นในเมือง สัมผัสสายลมใต้กลิ่นอายของแสงแดด รู้สึกถึงธรรมชาติทั้งหมด เพื่อปลุกวิญญาณจิตรกรให้สละบดมือวาดภาพพิพิพจน์ที่แต่ละคนประทับใจตามคำนิยามแห่งศิลปะที่อาจารย์ใหญ่คนแรกของสถาบันเซวาติจแห่ง HOPE ที่ 12 มักกล่าวติดปากเป็นประจำว่า

‘จินตนาการแห่งศิลปะเกิดจากการได้สัมผัสรูป รส กลิ่น เสียง อารมณ์จากทุกสิ่งรอบตัวเรา เมื่อจิตวิญญาณซึมซับครบทุกสรรพสิ่ง จินตภาพอันบริสุทธิ์ก็จะบังเกิดขึ้นเองในห้วงความคิดดุจธรรมชาติรังสรรค์’

ลูกศิษย์คนใดในสถาบันที่เข้าใจถึงหลักการนี้ก็มักจะได้เป็นช่างศิลปะชื่อก้องจักรวาล พอเวลาผ่านไปคำนิยามศาสตร์แห่งศิลปะนี้ ก็ได้กลายเป็นแนวทางการศึกษาและหลักปฏิบัติของจิตรกรน้อยทุกรุ่นของสถาบันแห่งนี้

หญิงชราวัยเจ็ดสิบเศษนางหนึ่งเห็นเด็กชายคนนั้นก็รู้สึกสนใจ เพราะน้อยครั้งนักที่เธอจะเจอจิตรกรน้อยมานั่งวาดภาพเพียงลำพัง

เธอเดินเข้าไปเฝ้าเด็กห่วยเด็กหนุ่มผมดำที่มีหน้าตาน่ารักน่าชัง ซึ่งเธอเชื่อว่าเมื่อเด็กคนนี้เป็นผู้ใหญ่ต้องเป็นชายหนุ่มที่มีหน้าตาดีอย่างแน่นอน

“พ่อหนุ่มน้อย กำลังนั่งวาดภาพอยู่หรือจ๊ะ”

เด็กชายส่งยิ้มแจ่มใสตอบด้วยเสียงใส “ครับคุณยาย”

“ถ้าอย่างนั้น ยายขอนั่งดูเธอวาดหน่อยได้ไหมจ๊ะ”

เด็กชายยิ้มแก้มปริพยักหน้าถี่ร่ว ขานรับอย่างยินดี “ได้สิครับ”

หญิงชราลงไปนั่งอย่างยินดี เพราะเธอเองก็มีหลานชายอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเด็กชายคนนั้น เพียงแต่หลานของเธอไปเรียนในสถาบันอื่น ส่วนเธอชื่นชอบในโลกศิลปะของเมืองแห่งนี้ จึงยังคงอยู่ที่นี้กับเพื่อนวัยชราที่มีรสนิยมคล้ายคลึงกัน

เธอเอียงศีรษะมองดูภาพของเด็กชายแล้วก็ต้องตกตะลึงในความงดงามของการร่างภาพ แสง ไล่เฉดสี และเก็บรายละเอียดของภาพอย่างถี่ถ้วน แม้จะยังไม่สมบูรณ์นักแต่ก็งดงามลือถึงอารมณ์ของผู้วาดได้เป็นอย่างดี ภาพวาดที่อยู่บนแผ่นกระดาษสังเคราะห์ที่มีชีวิตชีวาคล้ายจะเคลื่อนไหวได้

เธอที่ผ่านโลกศิลปะมามาก ย่อมพบเห็นงานศิลปะชิ้นเยี่ยมมานับไม่ถ้วน จึงทราบได้ทันทีว่า นี่คือผลงานของอัจฉริยะที่ยังไม่ได้เจียรไนอย่างแน่นอน

หญิงชรารู้สึกปีติยินดีที่ได้เห็นผลงานอันดูมีชีวิตชีวาจากอัจฉริยะตัวน้อยผู้นี้ด้วยตาของเธอเอง

เด็กชายเริ่มวาดภาพบนกระดาษแผ่นใหม่ บนกระดาษสีขาวสะอาดไว้จิวรอยเริ่มปรากฏลายเส้นที่ขีดเขียนขึ้นลงอย่างเชื่องช้า มันเริ่มบรรจบกันไปมาจนกลายเป็นรูปร่าง สีเส้นเริ่มแต่งเติม ความสดใสเริ่มเปล่งประกาย

ภาพอีกภาพหนึ่งกำลังจะเริ่มต้นขึ้น หลังจากขีดเขียนรวบรวมเส้นแสงจนคล้ายคลึงกับรูปปั้น ความงดงามเหนือธรรมชาติกำลังจะเริ่มปรากฏขึ้นอีกครั้งแต่ในขณะนั้น มือของเด็กหนุ่มก็หยุดชะงักลงแล้วยกดินสอขึ้นพ่นเล็งรูปปั้นอย่างถี่ถ้วน เอียงคอไปมาดูน่ารักน่าชัง แต่สำหรับหญิงชรากลับคล้ายจะโดนกำแพงที่มองไม่เห็นลุ่มทับลงในทันที

เธออ่านสีหน้าของเด็กน้อยแล้วเปลือยยิ้มออกมา ด้วยประสพการณ์

เธอย่อมทราบดีว่า เด็กน้อยเริ่มมีปัญหานี้ในตัวแบบที่เขากำลังจะวาด

“พ่อหนูน้อย ติดขัดกับตัวแบบเธอจ๊ะ” เธอเผยรอยยิ้มอ่อนโยน

เด็กชายหันมาพยักหน้าขึ้นลงหลายครั้ง แล้วเอ่ยด้วยความเหนื่อยใจ
“สงสัยผมต้องเดินไปหารูปปั้นของสวนสาธารณะอื่นแล้วละครับ คุณยาย”

พอพูดจบก็เขย่งร่างกายอันเล็กจ้อยลงจากม้านั่งพร้อมหันมาโค้งหลังอำลา
อย่างสุภาพ

หญิงชราส่งยิ้มเอ่ยถามอีกครั้ง “แล้วแบบที่ต้องการหา คืออะไรเธอจ๊ะ”

เด็กชายทำหน้าตริกตรอง แล้วตอบกลับด้วยเสียงลำบากใจ “ตามหัวข้อ
อาจารย์บอกให้ผมวาดรูปที่ผมชอบครับ แต่ที่นี่ไม่มีตัวแบบที่ผมชอบเลยครับ”

“แล้วแบบที่ว่าในสายตาของพ่อหนูต้องมีลักษณะแบบไหนล่ะจ๊ะ”

เด็กน้อยทำหน้าคิดหนัก เอ่ยพลางนึกคิด “อืม... ผมบอกไม่ถูกครับ แต่
คงจะเป็นสิ่งที่ผมรักมากๆ มั้งครับ”

หญิงชราผงกศีรษะอย่างเชื่องช้า คำตอบของเด็กน้อยบ่งบอกแล้วว่า เขา
เป็นนักวาดรูปที่วาดไปตามอารมณ์อย่างแท้จริง “ถ้าเธอค้นพบแบบที่เธอชอบ
เมื่อไหร่ ช่วยส่งภาพวาดมาyingห้องยูเน็ตเลขที่นี้ทีนะจ๊ะ”

เธอยกข้อมือขึ้นเปิดนาฬิกาส่งเบอร์ติดต่อให้เด็กน้อยที่ยื่นนาฬิกามารับ
อย่างว่าง่าย

“สัญญานะจ๊ะว่าจะส่งภาพมาให้ยายดู”

เด็กน้อยผงกศีรษะ “สัญญาครับ ถ้าผมวาดเสร็จเมื่อไหร่ จะส่งให้คุณยาย
อย่างแน่นอน ไปละนะครับ”

เด็กน้อยวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว โดยมีสายตาของหญิงชราที่มองตามแผ่นหลัง
ของเด็กน้อยไปอย่างอ่อนโยน ซึ่งเธอไม่ทราบหรือกว่าเด็กน้อยคนนั้นค้นหาแบบที่
ใจของเขาต้องการไม่เจอ หลังจากนั้นเขาก็ไม่วาดภาพอีกเลยเพราะภาพที่ค้างคา
ใบนั้นรบกวนจิตใจของเขา อาจารย์ประจำวิชาจึงแนะนำให้เขาย้ายไปเรียนต่อใน
สาขาวิชาอื่น...

จนกระทั่งเวลาผ่านไปเกือบสิบปี...

ณ ห้องสมุดในเกม RWO

ผู้คนส่วนใหญ่กำลังนอนหลับอย่างมีความสุข ยกเว้นชายหนุ่มหญิงสาว คู่หนึ่งที่กำลังอ่านหนังสือพร้อมจ้องหน้ากันอยู่เป็นพักๆ

ชายหนุ่มผมดำยาวนั่งอยู่กับหญิงสาวผมดำที่นั่งอยู่อีกฟากของโต๊ะไม้ บนโต๊ะมีหนังสือวางอยู่หลายสิบเล่ม

แสงไฟจากตะเกียงด้านข้างสาดส่องคนทั้งสองให้ดูลึกลับ ทว่าบรรยากาศ กลับดูอบอุ่นอย่างประหลาด เพราะชายหนุ่มจะอ่านหนังสือพลางเล่าเรื่องขบขัน ให้เธอฟังทำให้วงหน้าที่ตงามของเธอปรากฏรอยยิ้มอ่อนโยน สองแก้มแดงระเรื่อ เล็กน้อย ชับแน่นความตงามของเธอออกมาให้ชายหนุ่มที่นั่งตรงกันข้ามเชยชม

ในขณะที่เขาหยิบหนังสือสอนวิธีวาดภาพพื้นฐานมาพลิก มันทำให้เขาคิดถึงปมในอดีตวูบหนึ่ง จึงเอ่ยเบาๆ ไม่กี่คำ แล้วจับดินสอดำไม้แท่งหนึ่งขึ้นมา ตวัดไปมาลงบนสมุดบันทึกเล่มหนึ่งอย่างรวดเร็ว

ฝ่ายหญิงสาวก็นั่งมองเขาอย่างเงิบเซียบตัวยรอยยิ้มหวานในสดวงตา ทอแว่น้ำออกคอยบางสิ่งบางอย่างที่ชายหนุ่มกำลังทำ

สาวน้อยผมแดงเห็นคนทั้งสองนั่งอยู่กับที่มานานซักเริ่มสงสัยจึงลอยตัว อยู่เหนือชายหนุ่ม แล้วมองดูภาพเหมือนที่สวยงามพลางมองหญิงสาวผมดำ พร้อมอุทานว่า “นายวาดภาพได้เหมือนจริงจังเลย”

ชายหนุ่มแหงนหน้าขึ้นมอง พลางแบ่ปากเล็กน้อย “อ้าว อย่าแอบดูสิ ยังไม่เสร็จเลยแท้ๆ”

หญิงสาวที่นั่งตรงกันข้ามรีบผุดลุกขึ้นยื่นหน้ามาดูภาพของตนเองบ้าง ซึ่งชายหนุ่มก็ยื่นให้อีกฝ่ายดูด้วยความเขินอายเล็กน้อย

นัยน์ตาของหญิงสาวทอประกายดีใจ จนเปลออูทานเบาๆ “สวยจริงๆ”

สาวน้อยผมแดง ลอยตัวมองดูระหว่งนางแบบและภาพวาดก็ผงกศีรษะ “อือ เธอสวยจริงๆ นั่นแหละ คาโยะ”

สองแก้มของคาโยะขึ้นสีเล็กน้อย รีบส่ายหน้าปฏิเสธ “เปล่านะ ไม่ใช่แบบนี้ที่ฉันหมายถึงคือ จิไรยะวาดภาพได้สวยมากเลย ขนาดใช้เพียงดินสอดำเท่านั้น ถ้ามีการลงสีจะต้องออกมาสวยกว่านี้แน่ๆ เลย”

จิโรยะยิ้มยิ้มโอบกอดแฟนสาว เอ่ยเสียงทุ้มนุ่ม “ไม่ใช่ผมวาดภาพเก่งหรอก แต่เพราะคาโยะคือคนที่ผมรักต่างหาก ภาพของคนที่ผมรัก ผมก็ต้องวาดออกมาสวยอยู่แล้ว”

ผู้ใดสวมกอดเขินอายจนแทบอยากจะไปหาที่ซ่อนตัว ซึ่งแม้แต่สาวน้อยผมแดงยังรู้สึกเขินตามกับคำพูดหวานซึ้งของชายหนุ่ม แต่เธอก็รีบเอ่ยขอร้อง “นี่ๆ จิโรยะ นายวาดภาพเหมือนของฉันหน่อยได้ไหม ภาพของนายสวยดี ฉันอยากได้เก็บไว้ดูเล่นสักใบ”

จิโรยะส่ายหน้าพร้อมเอ่ย “ไม่ได้ ผมตัดสินใจตั้งแต่เด็กแล้วว่า จะวาดแต่ภาพที่ชอบเท่านั้น นอกจากนั้นต่อให้ตายก็ไม่วาดอีกแล้ว”

สาวน้อยผมแดงต้องทำหน้าบึ้ง “จะบอกว่าฉันไม่สวยพอให้ชายชอบหรือไง”

ชายหนุ่มรีบผงกศีรษะถึ้ว “ซึ่งนั่นก็ทำให้ห้องสมุดเกิดก้อนไฟลุกใหญ่ไ้แล้ววดหลังชายหนุ่มผมดำที่วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต...

หลังจากนั้นแฟนสาวที่ห่วงใยชีวิตแฟนหนุ่มจึงขอให้เขาวาดภาพ ซึ่งชายหนุ่มกลับรับฟังอย่างว่าง่าย แล้ววาดรูปให้แก่วิณญาณสาวน้อยผมแดงในทันทีทันใด...

ณ สถานีอวกาศขนส่งที่ 305

ภายในโรงแรมที่เป็นจุดนัดพบที่ 5 ของพวกเมธัส ในห้องแห่งนี้ไม่แตกต่างจากห้องนัดพบเก่ามากสักเท่าไร เว้นเพียงแต่ข้างเตียงไฟฟ้าเตียงหนึ่งที่มีเสื้อผ้าของสตรีซึ่งพับเก็บอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แตกต่างจากสองเตียงที่เหลือซึ่งเป็นชุดของผู้ชายที่ยังวางไว้ละอะจุจเดิม

พริบตานั้น เตียงไฟฟ้าทั้งสามเตียงก็เปิดฝาแคปซูลออก เผยให้เห็นผู้อยู่ภายใน ที่ต่างสวมเพียงเสื้อชั้นในลุกขึ้นมาจากเตียง

เมธัสส่งยิ้มให้ชายหนุ่มหญิงสาวที่กำลังสวมเสื้อผ้าของตนเองอยู่ “ฝากที่เหลื่อด้วยนะครับ”

ทั้งสองต่างหันมาผงกศีรษะให้ พร้อมตอบอย่างหนักแน่น แต่แวตาดูเป็นห่วงเมธัสอย่างโจ่งแจ้ง

เมธัสเห็นแววตาของทั้งสองจึงเอ่ยอีกเล็กน้อย “ไม่ต้องห่วงหรอก บาเบล 388 คุณไปเตรียมการตามแผน ทุกอย่างจะลงตัวอย่างแน่นอน ส่วนนมเบอร์ 54 คุณขยับยานบิน เตรียมตัวรับเป้าหมายก็พอแล้ว หลังจากนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากผมกลับออกมาช้าเกิน 30 นาที หรือสัญญาณชีพของผมหายไป 30 นาที ก็ให้บินกลับไปยังจุดนัดพบที่ 14 เพื่อรายงานผลได้เลยครับ”

หญิงสาวผมสีน้ำตาลเข้ม หรือบาเบล 388 แม้จะไม่ค่อยเห็นด้วยกับแผนการของเมธัส แต่เธอเป็นเพียงผู้ช่วยกล่าวอะไรได้ไม่มากนัก จึงได้แต่ผงกศีรษะ จัดเสื้อให้เรียบร้อย แล้วคว้ากระเป๋าถือสีขาวออกไปอย่างเงียบงัน

ชายหนุ่มผมสีเงิน หรือนมเบอร์ 54 สวมเสื้อผ้าเสร็จจានแล้ว แต่ยังคงนั่งอยู่ขอบเตียงไฟฟ้า เอ่ยถามอีกครั้ง “เอ็ม คุณแน่ใจนะว่าไม่ต้องการให้ผมช่วยคุณ ซึ่งมันจะมีโอกาสสำเร็จมากกว่านี้”

เมธัสที่กำลังติดกระดุมเสื้อเชิ้ต เหลียวมองด้วยความสงสัย “ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ถ้าทุกอย่างมันเป็นไปตามแผน ผมก็น่าจะหลบหนีออกมาได้ก่อนที่จะมีปัญหา”

“ก็ตามใจคุณ แล้วเจอกันที่จุดนัดพบ” ชายหนุ่มผมเงินกล่าวเสร็จก็ลุกจากขอบเตียงไฟฟ้า เดินออกจากห้องไปอีกคน

เมธัสที่แต่งตัวเสร็จก็ฮัมเพลงเบาๆ เดินไปหยิบน้ำดื่มที่ตู้เย็นมาขวดหนึ่ง แล้วไปนั่งพักที่โซฟา เพราะงานที่เขา กำลังจะไปทำมันต้องใช้เรี่ยวแรงมากเป็นพิเศษ จึงหวังที่จะผ่อนคลายอารมณ์และพักผ่อนให้เต็มที่

เขาพริ้มตาหลับพร้อมดื่มน้ำอีกเล็กน้อย แล้วจึงเดินไปยังกำแพงฟากหนึ่ง “รหัสแอลฟาเอ็ม...”

ที่กำแพงเกิดแสงสีเขียวหลายสิบเส้นยิงวนไปมารอบร่างกายของเขา แล้วเปิดออกอย่างรวดเร็ว เผยให้เห็นห้องขนาดเล็กด้านหลังกำแพง ซึ่งมีกระเป๋าทรงรี ขนาดเล็กวางเรียงรายอยู่เป็นแถว ซึ่งในนั้นจะใส่อุปกรณ์สำรองที่จำเป็นสำหรับการทำงานเอาไว้ ส่วนชั้นบนนั้นมีนาฬิกาสีขาวอยู่หกรเรือน

เมธัสเดินเข้าไปหยิบนาฬิกาสองเรือนมาใส่ที่ข้อมือทั้งสองข้าง พร้อมถอดนาฬิกาข้อมือเรือนหนึ่งวางเอาไว้ในห้องนี้

“หวังว่าจะรอดนะ เฮ้อ...”

เขาถอนหายใจเล็กน้อยก่อนเดินออกจากห้องเก็บอุปกรณ์สำรอง แล้วกำแพงก็ปิดลงอย่างเงียบเชียบ ส่วนชายหนุ่มก็เดินทางไปเริ่มงานของเขาในทันที

ณ ห้องแห่งหนึ่งในยูเน็ต

มันเป็นห้องเรียบง่ายทั่วไปสำหรับการประชุม มีโต๊ะยาวเป็นวงรี และมีที่นั่งเพียงพอสำหรับผู้ร่วมประชุมสามสิบคน พื้นห้องปูด้วยพรมสีครีมอ่อน กำแพงสีขาวไร้สิ่งประดับตกแต่ง

บุรุษวัยกลางคนที่มิได้หันหน้าเยื้องเขินและหนักแน่นกำลังหลับตาและรอคอยผู้เข้าร่วมประชุมที่สมควรเข้ามาเนิ่นนานมากแล้วอยู่ที่หัวโต๊ะด้านหนึ่ง

ในช่วงขณะนั้น ที่เก้าอี้ใกล้ตัวของเขาก็ปรากฏบุรุษวัยกลางคนอีกคนหนึ่ง เขาดูเหมือนเหนื่อย อ่อนล้า “อาจารย์นับว่าน่ากลัวอย่างมาก ผมรอดมาได้อย่างหวุดหวิดจริงๆ”

บุรุษคนแรกที่นั่งอยู่ฝั่งศีรษะครึ่งหนึ่งถามอย่างเหนื่อยใจ “แล้ว... อาจารย์ท่านตายอย่างไรด้วยความเจ็บปวดไหม”

บุรุษที่เพิ่งเข้ามาก็ผงกศีรษะ “ไร้ความเจ็บปวดครับท่านพลเอก”

ชายที่นั่งนิ่งเงียบรออยู่คือพลเอกแห่งกองทัพรัฐบาลโลก ผู้ซึ่งส่งกำลังคนตามกำจัดอาจารย์ซราที่กระทำการอันอุกอาจ ซึ่งอาจก่อให้เกิดการตายของผู้คนนับร้อยล้านพันล้านขึ้นมาอีกครั้ง

“พลตรีศิริโมโตะ ขอขอบคุณท่านมากที่ช่วยทำให้ทุกอย่างดำเนินต่ออย่างราบรื่น”

พลตรีผีน้มน้อยพร้อมเปิดหน้าต่างบานหนึ่งซึ่งแสดงภาพตลับสี่ดาที่เกาะติดกับกำแพง อธิบายอย่างเคร่งเครียดจริงจัง “มันอาจจะไม่ราบรื่นอีกแล้ว ท่านพลเอกโปรดดูเจ้าตลับตัวนี้ จากการตรวจสอบในช่วงที่เดินทางกลับผมพบว่ามันเป็นของหน่วยงานลับของรัฐบาลโลกแน่นอนครับ”

สีหน้าอันราบเรียบของพลเอกเปลี่ยนไปภายในพริบตา เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดจริงจังในทันที “หรือว่าพวกเขาจะอยู่เบื้องหลังของการบุกโจมตี

ที่ไม่คาดฝัน”

พลตรีผวกศิริระ ตั้งแต่ที่ลูกน้องของเขาส่งภาพมาให้เขาเองก็วิเคราะห์ภาพใบนี้ในทำนองเดียวกันกับท่านพลเอก ถึงจะไม่มีหลักฐานอะไรยืนยัน แต่ด้วยลักษณะและเหตุการณ์ในช่วงขณะนั้น ทำให้เขามั่นใจว่าต้องมีมือที่สามเข้ามายุ่งเกี่ยว

พลตรีกล่าวเชิงวิเคราะห์ว่า “ในขณะที่ผมกำลังเคลื่อนกองกำลังทั้งหมดเข้ารุมกระหนาบ ฐานทัพคอร์เตินของท่านอาจารย์กลับโดนโจมตีด้วยกองกำลังลัทธิหัวฝ่าเหล่าจำนวนหนึ่งเสียก่อน ซึ่งจากการยืนยันทำให้ผมเชื่อว่ามันไม่อาจจะเป็นเหตุการณ์ทางธรรมชาติเด็ดขาด ผมที่ประสบกับ ‘แผนการล้างป้อม’ โดยแมงกะพรุนกลายเป็นพันธุ์ของท่านอาจารย์ ก็ต้องพบกับความยากลำบากที่แทบจะทานรับไม่ไหว แต่ด้วยความช่วยเหลือของกองกำลังเสริมที่เข้ามาช่วยทันท่วงที จึงทำให้พวกเราเสียหายไปไม่มากนัก ถึงกระนั้นฐานทัพเพนซอนทั้งสองแห่งก็เสียหายระดับสาม ต้องเสียเวลาซ่อมแซมนานกว่าสามเดือน พลทหารจำนวนหนึ่งต้องพลีชีพเพื่อกำจัดแมงกะพรุนคลัง แม้แต่นายทหารที่ขึ้นรบด้วยหุ่นรบใต้น้ำก็เสียชีวิตไปถึงสี่นาย หากกองกำลังเสริมมาไม่ทัน ผมเองยังเกรงว่าจะไม่รอดชีวิตมาพบท่านพลเอกเสียด้วยซ้ำไป แล้วหลังจากที่ช่วยเหลือกู้ยานที่จมลงจนเสร็จ ผมก็ใช้โพรเซดตอนเดินทางย้อนกลับไปตามเส้นทางที่ป้อมคอร์เตินของอาจารย์เคลื่อนที่ผ่านมา จึงพบว่ามีสารสังเคราะห์บางชนิดตกค้างอยู่ จากการตรวจสอบอย่างละเอียด ลอกรักพบว่ามันเป็นสารล่อลัทธิกลายเป็นพันธุ์ ซึ่งมันไม่ใช่สารล่อแบบปกติ ดังนั้น...”

เขาที่เอ่ยมายาวนานชะงักคำพูดไว้เพียงเท่านั้น เพราะสีหน้าของพลเอกบ่งบอกถึงความเข้าใจที่เหนือกว่าเขาเรียบร้อยแล้ว

พลเอกผวกศิริระ “ผมเข้าใจหมดแล้ว มันคงเป็นฝีมือของพวกรัฐบาลที่ไม่ไว้ใจพวกเรา ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านพันตรีมิซึฮิโระ พวกเขากลัวว่าพวกเราที่เข้าไปเกลี้ยกล่อมจะโดนความสนิทสนมในอดีตทำให้ใจอ่อน จนอาจกลับไปเป็นฝ่ายของอาจารย์ไป ดังนั้นพวกรัฐบาลคงสั่งให้คนของพวกมันลอบปลอมตัวเข้าไปอยู่ใกล้ชิดกับท่านอาจารย์ตั้งแต่แรก แล้วพอถึงเวลาที่ยุ่งเหยิงให้พวกเราโจมตีกันเองจนต้องตายกันไปข้าง... พวกรัฐบาลโลกยังคงใช้วิธีอันสกปรกเสมอมาดังเดิม”

พลตรีได้ฟังก็รู้สึกคล้อยตาม เพราะเขาเองก็เชื่อว่าทางรัฐบาลโลกจะทำเช่นนั้น มันเป็นมาตั้งแต่อดีตแล้ว ที่ทางรัฐบาลโลกมักจะกระตุกขาหลังของพวกเขา ทำให้บางครั้งก็ควรจะชนะสงครามอย่างเบ็ดเสร็จ กลับต้องถอนทัพกลับกลางคันด้วยสินบนหรือเรื่องทางการเมืองหรืออาจจะเป็นเรื่องลับๆ ได้เตียงนอนของพวกนั้น

จนทำให้แม่ทัพนายพลที่มีความสามารถหลายคนต้องเสียชีวิตในสมรภูมิ เพราะฝ่ายอวกาศสามารถดักเส้นทางแล้วลอบเข้าโจมตีอย่างไม่คาดฝัน หรือกองหนุนที่น่าจะสามารถเดินทางได้กลับไม่สามารถเดินทางได้ทันท่วงที ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นศึกสงครามที่นายพลเหล่านั้นพยายามบุกโดยไม่เชื่อฟังคำสั่งของทางรัฐบาล

ถึงจะไม่มีหลักฐานยืนยันมากนัก แต่พวกเขาก็ยังคงค้นพบเบาะแสพอที่จะสาวไปถึงตัวผู้กระทำความผิดได้ แต่พวกนั้นลี้หนายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย... ด้วยฝีมือองค์กรลับของรัฐบาล

พลเอกพริ้มตาหลังนึกตรึกตรองเล็กน้อย ซึ่งพลตรีก็เฝ้ารอคอยคำสั่งต่อไปของผู้ที่เป็นทั้งศิษย์พี่ และผู้บังคับบัญชาของตนในเวลานี้อย่างเงียบสงบ

พอผ่านไปสักครู่หนึ่ง พลเอกจึงเอ่ยขึ้นว่า “พลตรี เรื่องเกี่ยวกับองค์กรลับในวันนี้อ่าแพร่พรายให้คนอื่นทราบเด็ดขาด แม้พวกเราจะมีกำลังทหารมากกว่า แต่อย่างไรพวกเราก็กังต้องใช้งานพวกรัฐบาลอีกช่วงหนึ่ง ขอเพียงแผนงานดำเนินไปถึงจุดที่เหมาะสม พวกเราค่อยกำจัดพวกนั้นให้หมด แล้วมันจะถึงเวลาที่เราสามารถควบคุมทุกสิ่งได้ตามครรลองคลองธรรม”

นัยน์ตาของพลตรีเป็นประกายแวววับ ความปีติยินดีเจือความหวังของประชาชนคนหนึ่งที่จะให้โลกสงบสุขแสดงออกมาในประกายตานี้ หลังจากยกมือทำความเคารพร่างกายของเขาก็อันตรธานหายไป...

เหลือเพียงพลเอก ที่เพียงเคาะโต๊ะครั้งหนึ่งก็ปรากฏนายทหารระดับสูงอีกจำนวนหนึ่งทยอยกันเข้ามานั่งเก้าอี้ตัวที่ว่าง อยู่จนเต็มครบทุกตัว

“ขอเปิดประชุมในเรื่องกำจัดองค์กรลับของรัฐบาลครั้งที่สิบหก”

ผู้เข้าร่วมประชุมต่างตั้งใจฟัง และเริ่มสนทนาในหัวข้อนี้กันอย่างเต็มที่ เพราะองค์กรลับของรัฐบาลเปรียบเสมือนหอกข้างแคร่ของพวกเขามานานแล้ว และถ้าหากสามารถกำจัดองค์กรลับทั้งหมดของรัฐบาลได้ พวกเขาจะกลายเป็น

ผู้ควบคุมเวทีแสดงครั้งนี้อย่างแท้จริง

แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงยากที่จะรวบรวมรายชื่อของผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นหัวหน้าองค์กรทั้งสาม และสมาชิกทั้งหมดขององค์กรลับ รวมไปถึงเหล่าผู้ออกไปตามล่าค้นหาภัยสูญหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย

มันจึงทำให้พวกเขาต้องประชุมหาวิธีรับมือ ปกป้องตนเอง และเตรียมกำลังพิเศษที่จะเข้าปะทะกับผู้คนกลุ่มนี้อย่างลับๆ